

บทที่ 2

สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานจังหวัดภูเก็ต

1.สภาพทั่วไป

1.1 ขนาดพื้นที่และอาณาเขตการปกครอง

จังหวัดภูเก็ต เป็นจังหวัดในภาคใต้ตอนบนของประเทศไทย ตั้งอยู่ระหว่างละติจูดที่ 7 องศา 45 ลิปดา ถึง 8 องศา 15 ลิปดาเหนือ และลองจิจูดที่ 98 องศา 15 ลิปดา ถึง 98 องศา 40 ลิปดาตะวันออก มีลักษณะเป็นเกาะ จัดเป็นเกาะที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของประเทศไทย ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของภาคใต้ในทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย มีเกาะบริวาร 32 เกาะ ส่วนกว้างที่สุดของเกาะภูเก็ตเท่ากับ 21.3 กิโลเมตร ส่วนยาวที่สุดของเกาะภูเก็ตเท่ากับ 48.7 กิโลเมตร เฉพาะเกาะภูเก็ตมีพื้นที่ 543.034 ตารางกิโลเมตร ส่วนเกาะบริวารมีพื้นที่ 27 ตารางกิโลเมตร รวมพื้นที่ทั้งหมด 570.034 ตารางกิโลเมตรหรือ 356,271.25 ไร่ อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานคร ตามเส้นทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 4 และทางหลวงจังหวัดหมายเลข 402 รวมระยะทาง 867 กิโลเมตร หรือ 688 กิโลเมตร ทางอากาศ มีอาณาเขตติดต่อ ดังนี้

ทิศเหนือ ติดช่องแคบปากพระ จังหวัดพังงา เชื่อมโดยสะพานสารสินและสะพานเทพกระษัตรี

ทิศตะวันออก ติดทะเลเขตจังหวัดพังงา

ทิศใต้ ติดทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย

ทิศตะวันตก ติดทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย

1.2 ลักษณะภูมิประเทศ

จังหวัดภูเก็ตมีลักษณะเป็นหมู่เกาะ วางตัวในแนวจากทิศเหนือไปทิศใต้ พื้นที่ส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 70 เป็นภูเขา มียอดเขาที่สูงที่สุด คือ ยอดเขาไม้เท้าสิบสอง สูงจากระดับน้ำทะเลปานกลาง 529 เมตร และประมาณร้อยละ 30 เป็นพื้นที่ราบอยู่ตอนกลางและตะวันออกของเกาะพื้นที่ ชายฝั่งด้านตะวันออกเป็นดินเลนและป่าชายเลน ส่วนชายฝั่งทะเลด้านตะวันตกเป็นภูเขา และหาดทรายที่สวยงาม

1.3 ลักษณะภูมิอากาศ

จังหวัดภูเก็ต มีลักษณะภูมิอากาศแบบเขตศูนย์สูตร อยู่ในเขตอิทธิพลของลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ และลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ มีอากาศร้อนชื้นตลอดปี มี 2 ฤดู ประกอบด้วย

ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือน เมษายน ถึง เดือนพฤศจิกายน

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือน ธันวาคม ถึง เดือนมีนาคม

2. การใช้ประโยชน์ที่ดินและผังเมือง

จังหวัดภูเก็ตมีพื้นที่ประมาณ 270 ตารางกิโลเมตร เป็นพื้นที่เกษตรกรรม ร้อยละ 55.11 ของพื้นที่ พื้นที่ป่าไม้ร้อยละ 18.76 ของพื้นที่เมือง สิ่งก่อสร้างและอาคารร้อยละ 14.51 ของพื้นที่ พื้นที่แหล่งน้ำร้อยละ 0.22% ของพื้นที่และพื้นที่อื่น ๆ เช่น ทุ่งหญ้า ไม้พุ่มที่โล่ง ร้อยละ 11.40 ของพื้นที่

ที่ดินในจังหวัดภูเก็ต ประกอบไปด้วยกลุ่มชุดดิน 13 กลุ่ม ตามการจำแนกของกรมพัฒนาที่ดินซึ่งเมื่อพิจารณาภาพรวมของการใช้ประโยชน์ที่ดินแล้วสามารถจำแนกได้เป็น 4 ลักษณะคือ

ลักษณะที่ 1 บริเวณพื้นที่ที่เหมาะสมในการพัฒนาให้เป็นชุมชนเมือง

ลักษณะที่ 2 บริเวณพื้นที่ที่เหมาะสมในการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว

ลักษณะที่ 3 บริเวณที่เป็นพื้นที่ภูเขา ป่าไม้ ทั้งที่เป็นป่าบก และป่าชายเลน รวมทั้งย่านเกษตรกรรม

ลักษณะที่ 4 บริเวณที่เป็นพื้นที่อนุรักษ์ประวัติศาสตร์และศิลปกรรม

ผังเมืองรวมจังหวัดภูเก็ต ได้แบ่งการใช้ประโยชน์ที่ดินดังนี้

- 1) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีเหลือง ให้เป็นที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นน้อย
- 2) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีส้ม ให้เป็นที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นปานกลาง
- 3) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีแดง ให้เป็นที่ดินประเภทพาณิชยกรรม และที่อยู่อาศัยหนาแน่น

มาก

- 4) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีม่วง ให้เป็นที่ดินประเภทอุตสาหกรรมและคลังสินค้า
- 5) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีม่วงอ่อน ให้เป็นที่ดินประเภทอุตสาหกรรมเฉพาะกิจ
- 6) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีเขียว ให้เป็นที่ดินประเภทชนบทและเกษตรกรรม
- 7) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีเขียวอ่อน ให้เป็นที่ดินประเภทที่โล่งเพื่อนันทนาการและการ

รักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

- 8) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีเขียวอ่อนมีเส้นทแยงสีขาว ให้เป็นที่ดินประเภทอนุรักษ์ป่าไม้
- 9) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีเขียวมะกอก ให้เป็นที่ดินประเภทสถาบันการศึกษา
- 10) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีน้ำตาลอ่อน ให้เป็นที่ดินประเภทอนุรักษ์เพื่อส่งเสริม

เอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรมไทย

- 11) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีเทาอ่อน ให้เป็นที่ดินประเภทสถาบันศาสนา
- 12) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีน้ำเงิน ให้เป็นที่ดินประเภทสถาบันราชการ การ

สาธารณูปโภค และสาธารณูปการ

- 13) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีชมพู ให้เป็นที่ดินประเภทโครงการคมนาคมขนส่ง

ตารางที่ 2.16 แสดงการใช้ประโยชน์ที่ดินในอนาคตของผังเมืองรวมเกาะภูเก็ต

ลำดับที่	ประเภทการใช้ที่ดิน	จำนวนพื้นที่	
		ไร่	ร้อยละ
1	ที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นน้อย	87,563.750	25.777
2	ที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นปานกลาง	18,464.375	5.434
3	ที่ดินประเภทพาณิชยกรรมและที่อยู่อาศัยหนาแน่นมาก	3,218.750	0.947
4	ที่ดินประเภทอุตสาหกรรมและคลังสินค้า	1,179.375	0.347
5	ที่ดินประเภทอุตสาหกรรมเฉพาะกิจ	4,912.500	1.446
6	ที่ดินประเภทชนบทและเกษตรกรรม	92,171.875	27.134
7	ที่ดินประเภทที่โล่งเพื่อนันทนาการและการอนุรักษ์คุณภาพสิ่งแวดล้อม	7,731.250	2.275
8	ที่ดินประเภทอนุรักษ์ป่าไม้	109,212.500	32.155
9	ที่ดินประเภทสถาบันการศึกษา ที่ดินประเภทอนุรักษ์เพื่อส่งเสริมเอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรมไทย ที่ดินประเภทสถาบันการศึกษา ที่ดินประเภทสถาบันราชการ การสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ และที่ดินประเภทโครงการคมนาคมต่าง ๆ	15,233.125	4.484
รวม		339,687.500	100

ที่มา : สำนักงานโยธาและผังเมือง จ.ภูเก็ต อ้างถึงในสถานการณ์สิ่งแวดล้อมจังหวัดภูเก็ต สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 15

ประเด็นปัญหาการใช้ที่ดิน

- 1) ข้อจำกัดของทรัพยากรดิน คุณสมบัติของดินด้านกายภาพ
- 2) ปัญหาการชะล้างทรัพยากรดิน โดยเฉพาะบริเวณพื้นที่ที่มีความลาดเทและบริเวณไหล่เขา
- 3) ปัญหาการกัดเซาะชายฝั่ง ได้กำหนดพื้นที่ ที่มีการกัดเซาะรุนแรง คือ บริเวณหาดเลพัง บ้านบางเทา อำเภอถลาง มีระยะทางที่ถูกกัดเซาะ 3 กิโลเมตร และพื้นที่ที่มีการกัดเซาะปานกลาง คือ บริเวณอ่าวปอ บ้านบางแร่ อำเภอถลางมีระยะทางที่ถูกกัดเซาะ 1.5 กิโลเมตร
- 4) การบุกรุกพื้นที่ป่าบกและป่าชายเลน
- 5) ความขัดแย้งการถือครองสิทธิ์ที่ดิน

6) การใช้ที่ดินผิดประเภท

7) ผลกระทบจากโครงการพัฒนาต่างๆ

8) แผ่นดินถล่ม (Land slide) เกิดบริเวณที่มีฝนตกในบริเวณที่มีภูเขา มีความลาดชันและ ขาด ต้นไม้ พืชพันธุ์ปกคลุม ในช่วงฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ในช่วงเดือนพฤษภาคมถึงเดือน ธันวาคม กรณีฝนตกหนักดินอิ่มตัวไม่สามารถอุ้มน้ำได้เกิดการพังทลายแล้วเลื่อนไหลลงสู่ที่ต่ำพร้อม กับกระแสน้ำ ทำให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชนบ้านเรือนที่อยู่บริเวณเชิงเขา

กรมพัฒนาที่ดิน และกรมทรัพยากรธรณี ได้ดำเนินการจัดทำแผนที่และรายชื่อหมู่บ้านที่มี ความเสี่ยงต่อการเกิดดินถล่มในจังหวัดภูเก็ต ดังนี้

1. ระดับเสี่ยงต่ำ หมู่บ้านบ้านไม้เรียบ ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้
 2. ระดับเสี่ยงต่ำ หมู่บ้านบ้านเหนือ (น้ำตก, ลีเกอ) ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้
 3. ระดับเสี่ยงต่ำ หมู่บ้านบ้านกะหลิม ตำบลป่าตอง อำเภอกะทู้
 4. ระดับเสี่ยงต่ำ หมู่บ้านบ้านเขวน ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง
 5. ระดับเสี่ยงต่ำ หมู่บ้านบ้านพรุสมภาร ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง
 6. ระดับเสี่ยงต่ำ หมู่บ้านบ้านเหรียญ ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง
 7. ระดับเสี่ยงต่ำ หมู่บ้านบ้านแหลมทราย ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง
 8. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านบ้านผักนืด ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง
 9. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านบ้านหมากปรก ตำบลไม้ขาว อำเภอถลาง
 10. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านบ้านลิพอนเข้าล้าน ตำบลศรีสุนทร อำเภอถลาง
 11. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านบ้านควน ตำบลศรีสุนทร อำเภอถลาง
 12. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านบ้านลิพอนบางกอก ตำบลศรีสุนทร อำเภอถลาง
 13. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านบ้านท่าเรือ ตำบลศรีสุนทร อำเภอถลาง
 14. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านกะตะ ตำบลกระรน อำเภอเมือง
 15. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านกะรน ตำบลกระรน อำเภอเมือง
 16. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านคอกช้าง ตำบลกระรน อำเภอเมือง
 17. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านบางลา ตำบลกระรน อำเภอเมือง
 18. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านวัดใหม่ ตำบลฉลอง อำเภอเมือง
 19. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านแหลมพรหมเทพ ตำบลราไวย์ อำเภอเมือง
 20. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านซิดเซี้ยว ตำบลวิชิต อำเภอเมือง
 21. ระดับเสี่ยงสูง หมู่บ้านแหลมพันวา ตำบลวิชิต อำเภอเมือง
- ที่มา:กรมทรัพยากรธรณี

3. ทรัพยากรธรรมชาติ

3.1 ป่าไม้

จังหวัดภูเก็ตมีเนื้อที่ 543.034 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 339,396 ไร่ เป็นป่าสงวนแห่งชาติ เนื้อที่ 169 ตารางกิโลเมตร ประมาณ 107,578 ไร่ หรือประมาณร้อยละ 41.70 ของเนื้อที่ทั้งหมด

ตารางแสดงพื้นที่ป่าไม้จังหวัดภูเก็ต ปี 2550

ลำดับที่	ทะเบียนและเขตพื้นที่ป่าไม้แบ่งตามประเภท	พื้นที่ (ไร่)
1.	ป่าไม้ถาวรตามมติคณะรัฐมนตรี	27,904.50
2.	ป่าสงวนแห่งชาติ	107,578.00
3.	พื้นที่การปลูกป่าชุมชนและป่าเศรษฐกิจ	704.50
4.	อุทยานแห่งชาติ	56,250.00
	รวม	192,437.00

ป่าไม้ของจังหวัดภูเก็ตแบ่งออกได้เป็น 4 แบบใหญ่ ๆ คือ

ป่าเขตร้อนชื้น เป็นป่าค่อนข้างรก ด้านล่างมีไม้เล็ก ๆ ค่อนข้างรกทึบ ส่วนใหญ่อยู่แถบภูเขา หุบเขา เป็นแถบเขาพระแทว เขานาคเกิด เขาบางคู

ป่าชายเลน เป็นป่าไม้ผลัดใบในเขตร้อนชื้น ส่วนใหญ่เรียกว่าป่าโกงกาง ต้นพังกา มีมากแถบด้านตะวันออกของเกาะตั้งแต่ท่าฉัตรไชยตอนเหนือไปจดด้านใต้ แหล่งป่าชายเลนที่สำคัญคือ ป่าชายเลนคลองอู่ตะเภา ป่าชายเลนคลองท่ามะพร้าว ป่าชายเลนคลองพารา ตลอดไปแนวคลองบางโรง คลองท่าเรือ คลองบางชีหล้า และคลองท่าจีน ต้นไม้ที่มีมากในแถบป่าพังกา คือ ต้นพังกา แสม ลำพู ตะบูน ปรังทะเล เป้า เหงือกปลาหมอ

ป่าชายหาด เป็นป่าโปร่งผลัดใบ ขึ้นในบริเวณที่น้ำทะเลไปถึง ป่าชายหาด เป็นป่าที่ถูก บุกรุกมากที่สุด ในการทำที่พักด้านท่องเที่ยวและการเลี้ยงสัตว์น้ำริมฝั่ง ต้นไม้สำคัญคือ พวงहुกวาง ดินเป็ดทะเล สนทะเล โพธิ์ทะเล หยีน้ำ จิก ป่าชายหาดของภูเก็ต เช่นที่ หาดในยาง ท่าฉัตรไชย

ป่าพรุ ป่าในพื้นที่ลุ่มน้ำท่วมตลอด ชาวภูเก็ตเรียกโพ๊ะ เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของสันทรายกั้นน้ำทะเลไว้จนน้ำแห้งลง มีพีชีขึ้น เป็นพวก ผักกูด ลำเพ็ง จูด เสม็ด หล้าวงช้าง โพ๊ะ ของภูเก็ตเคยมี เช่น บริเวณหาดไม้ขาว พรุทับเขย พรุยายรัตน์ พรุจืด พรุยาว พรุจิก พรุไม้ขาว ปัจจุบันถูกบุกรุกถมเกือบหมด หากไม่ถมก็จะขุดลอกเป็นแหล่งเก็บน้ำ ทำลายระบบนิเวศน์ที่ภูเก็ต ขณะนี้มีเหลือแค่พรุจิกซึ่งอาจถูกถมในไม่ช้า

ป่าสงวนแห่งชาติในจังหวัดภูเก็ตมีทั้งหมด 16 ป่า แยกเป็น ป่าบก 9 ป่า ป่าชายเลน 7 ป่า ดังนี้

ป่าบก จำนวน 9 ป่า มีเนื้อที่เกือบทั้งหมดเป็นป่าดิบ ขึ้นอยู่ตามภูเขาด้านฝั่งตะวันตกของเกาะภูเก็ตในเขตอำเภอกะทู้และอำเภอเมือง ส่วนในเขตอำเภอถลางเป็นป่าดิบชื้นบนภูเขาสูงเช่นกัน ประกอบด้วยไม้ทั้ง ไม้ยูง และไม้ตะเคียน เป็นต้น และยังมีป่าชายหาด สวนไม้กระยาเลยเล็กน้อย

1. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเขาไม้พอกและป่าไม้แก้ว มีเนื้อที่ประมาณ 4,444 ไร่ เป็นเขตป่าไม้โซนร้อนชื้นแถบชายทะเล ปกคลุมบริเวณภูเขาคอเอน เขามันบางคูกและเขามันทุ่งคาตำบลไม้ขาว อำเภอถลาง
2. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเขาเหลี่ยม มีเนื้อที่ 1,254 ไร่ เป็นเขตป่าไม้โซนร้อนชื้นริมชายฝั่งทะเล เกาะภูเก็ต ทางมุกทิศตะวันออกเฉียงเหนือ บริเวณเขาสามเหลี่ยม ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง
3. ป่าสงวนแห่งชาติป่าควนเขาพระแทว มีเนื้อที่ประมาณ 13,925 ไร่ อยู่ในเขตอำเภอถลาง เป็นป่าที่อุดมสมบูรณ์ที่สุด มีสัตว์ป่าหลายชนิดอาศัยอยู่ตามธรรมชาติ และมีน้ำตกโดนไทร ซึ่งเป็นแหล่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว กรมป่าไม้จึงได้กำหนดเป็นอุทยานสัตว์ป่า เขตห้ามล่าสัตว์และวนอุทยานน้ำตกโดนไทร เพื่อให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวและพักผ่อนหย่อนใจ
4. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเขาโต๊ะแซะ มีเนื้อที่ประมาณ 550 ไร่ อยู่ในเขตตำบลรัชฎา อำเภอเมือง
5. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเกาะโหลน มีเนื้อที่ประมาณ 1,537 ไร่ อยู่ในเขตตำบลราไวย์ อำเภอเมือง
6. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเทือกเขานาคเกิด มีเนื้อที่ประมาณ 24,750 ไร่ อยู่ในเขตท้องที่ ตำบลกะรน ตำบลฉลอง ตำบลวิชิต ตำบลราไวย์ อำเภอเมือง ตำบลกะทู้ ตำบลป่าตอง และอำเภอกะทู้
7. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเทือกเขากมลา มีเนื้อที่ประมาณ 29,750 ไร่ อยู่ในเขตท้องที่ตำบลเชิงทะเล ตำบลศรีสุนทร อำเภอถลาง ตำบลเกาะแก้ว ตำบลรัชฎา อำเภอเมือง ตำบลกะทู้ ตำบลป่าตอง อำเภอกะทู้
8. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเขารวก-เขาเมือง มีเนื้อที่ประมาณ 7,175 ไร่ มีเนื้อที่ปกคลุมบริเวณภูเขารวก ภูเขาเมือง ที่ล้อมรอบอ่าวไม้ท่อนในเขตตำบลสาคร ตำบลไม้ขาว ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง เป็นป่าสงวนที่กรมป่าไม้ได้กำหนดให้เป็นอุทยานแห่งชาติในยาง โดยรวมเอาพื้นที่ชายทะเลเข้าไปด้วย และคุ้มครองแนวปะการัง เต่าทะเล รวมทั้งสภาพแวดล้อมในบริเวณนั้น มีพื้นที่ประมาณ 56,250 ไร่
9. ป่าสงวนแห่งชาติป่าบางขนุน มีเนื้อที่ประมาณ 5,000 ไร่ อยู่ในเขตท้องที่ ตำบลสาคร ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง

ป่าชายเลน มี 7 ป่า ได้แก่

1. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเลนคลองอู่ตะเภา มีเนื้อที่ประมาณ 1,556.25 ไร่ อยู่ในเขตท้องที่ตำบลไม้ขาว ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง
2. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเลนคลองท่ามะพร้าว มีเนื้อที่ประมาณ 1,750 ไร่ อยู่ในเขตท้องที่ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง

3. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเลนคลองพารา มีเนื้อที่ประมาณ 2,343.75 ไร่ อยู่ในเขตตำบลป่าคลอก อำเภอดกลาง
4. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเลนคลองบางโรง มีเนื้อที่ประมาณ 3,887 ไร่ อยู่ในเขตตำบลป่าคลอก อำเภอดกลาง
5. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเลนคลองท่าเรือ มีเนื้อที่ประมาณ 3,181 ไร่ อยู่ในเขตท้องที่ตำบลป่าคลอก ตำบลศรีสุนทร อำเภอดกลาง และตำบลเกาะแก้ว อำเภอเมือง
6. ป่าสงวนแห่งชาติป่าคลองบางขี้หล้า-คลองท่าจีน มีเนื้อที่ประมาณ 3,397.50 ไร่ อยู่ในเขตท้องที่ตำบลรัษฎา อำเภอเมือง
7. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเลนคลองเกาะผี มีเนื้อที่ประมาณ 2,687.50 ไร่ อยู่ในเขตท้องที่ตำบลตลาดใหญ่ ตำบลตลาดเหนือ ตำบลรัษฎา ตำบลวิชิต อำเภอเมือง

3.2 แหล่งน้ำธรรมชาติและพื้นที่ชุ่มน้ำ

จังหวัดภูเก็ตมีแหล่งน้ำบนดินและแหล่งน้ำใต้ดิน ไม่มีแม่น้ำสายหลัก มีเฉพาะลำคลองและธารน้ำสายสั้น ๆ จำนวน 118 สาย มีพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระดับนานาชาติ 2 แห่ง คือ ชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกของเกาะภูเก็ตและอุทยานแห่งชาติสิรินาถ เป็นพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระดับชาติ 1 แห่ง คือ พรุบ้านไม้ขาว

3.3 ชายหาดและชายฝั่ง

ชายหาดเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญสำหรับจังหวัดภูเก็ตมีชายหาดที่สวยงามเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวทั่วโลก วางตัวตามแนวชายฝั่งตะวันตกของเกาะภูเก็ต นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งเพาะฟักของไข่เต่าทะเล ในบริเวณชายหาดยังมีระบบนิเวศที่สำคัญประการหนึ่ง คือ ป่าชายหาด ซึ่งในปัจจุบันอยู่ในสถานการณ์ที่ถูกทำลายอย่างต่อเนื่อง โดยมีสาเหตุหลักคือ การสร้างสาธารณูปโภค สาธารณูปการเพื่อรองรับการท่องเที่ยว

3.4 ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งทะเล

แนวชายฝั่งทะเลของประเทศไทย 2,815 กิโลเมตร ซึ่งประกอบด้วยชายฝั่งชนิดต่างๆ เช่น หาดทราย หาดโคลน ป่าชายเลน เป็นต้น พื้นที่บริเวณนี้เป็นบริเวณที่มีทรัพยากร ธรรมชาติที่มีความหลากหลายด้านนิเวศวิทยา มีคุณค่าและประโยชน์อย่างมาก จึงทำให้เป็นบริเวณที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ปัจจุบันทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งกำลังประสบปัญหาความเสื่อมโทรม อันเนื่องมาจากการเจริญเติบโตของกิจกรรมต่าง ๆ บริเวณชายฝั่ง และมีการนำทรัพยากรมาใช้ประโยชน์อย่างฟุ่มเฟือย ขาดความระมัดระวัง และไม่คำนึงถึงความสามารถในการรองรับจนก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ทั้งในด้านปัญหาความเสื่อมโทรมของตัวทรัพยากร และปัญหาความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์ทรัพยากร

3.5 ปะการัง

ทางฝั่งตะวันตกของทะเลอันดามันมีแนวปะการังขนาดใหญ่ และมีสิ่งมีชีวิตที่มากมายหลากหลาย ปะการังมีกว่า 250 ชนิด ส่วนปลาในแนวปะการังมีกว่า 600 ชนิด แนวปะการังชายฝั่งทะเลอันดามันที่สมบูรณ์มีอยู่มากมาย โดยแนวปะการังทั้งหลายเหล่านั้นเป็นประเภทที่ก่อตัวขึ้นตามริมฝั่ง

แนวปะการังแข็งที่เป็นปะการังแท้ ในฝั่งทะเลอันดามันพบประมาณ 240 ชนิด แนวหินปะการังบริเวณหมู่เกาะสุรินทร์และหมู่เกาะสิมิลัน จัดได้ว่าเป็นแนวปะการังที่สมบูรณ์ที่สุดในน่านน้ำไทย และมีความหลากหลายของชนิดปะการังมากที่สุด และมีปะการังหายากอยู่หลายชนิด โดยเฉพาะ ปะการังเขากวางแปรงด่างขาว (Acropora echinata Group) ซึ่งพบปกคลุมพื้นที่มาก และพบในบริเวณนี้เท่านั้น นอกจากปะการังแล้ว ยังพบสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ที่น่าสนใจ เช่น ปะการังไฟ ปะการังดำ พรหมทะเล หรือโซแอนทิด (Zoanthid) ดอกไม้ทะเล มีมากกว่า 10 ชนิด ปะการังอ่อน กัลปังหา (Sea fan) ปะการังสีน้ำเงิน ปากกาทะเล

แนวปะการังในจังหวัดภูเก็ตซึ่งจำแนกได้เป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ แนวปะการังฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของเกาะภูเก็ตและเกาะต่าง ๆ ที่อยู่ใกล้เคียง แนวปะการังทางฝั่งตะวันตกตอนบนของเกาะภูเก็ตแนวปะการังใกล้เขตทะเลลึกเกาะราชา และกลุ่มปะการังที่ขึ้นอยู่ตามบริเวณที่รับแรงปะทะจากคลื่นลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ทั้งนั้น มีพื้นที่ประมาณ 16.63 ตารางกิโลเมตร ซึ่งในปัจจุบันแนวปะการังส่วนใหญ่อยู่ในสภาพเสื่อมโทรม โดยเฉพาะแนวปะการังบริเวณ เกาะแรก เกาะมะพร้าว เกาะป่ายู เกาะเฮ เนื่องจากการทำประมงที่มีการจับปลาด้วยเครื่องมือผิดกฎหมาย และระเบิดปลาในแนวปะการัง การท่องเที่ยว เช่น การทอดสมอเรือ การรั่วไหลของน้ำมัน ความขุ่นขี้ของทะเล จากตะกอนดิน การปล่อยน้ำเสีย การชะล้างของสารพิษจากการเกษตร และผลกระทบจากคลื่นสึนามิ

สภาพโดยรวมของแนวปะการังของจังหวัดภูเก็ต

ดีมาก	ดี	ปานกลาง	เสื่อมโทรม	เสื่อมโทรมมาก
เกาะแก้วใหญ่	เกาะราชาใหญ่ เกาะราชาน้อย เกาะปู้	เกาะมาลี เกาะเอว เกาะไม้ท่อน เกาะบอน เกาะตะเกาใหญ่ เกาะเฮ (ตอนใต้ของภูเก็ต) เกาะภูเก็ต (ฝั่งตะวันออก)	เกาะนาคาน้อย เกาะนาคาใหญ่ เกาะรังใหญ่ เกาะรังน้อย เกาะลวะใหญ่ เกาะลวะน้อย เกาะโหลน เกาะสิเหร่ เกาะทะนาน	เกาะแรด เกาะมะพร้าว เกาะป่ายู เกาะภูเก็ต (ตะวันออก) เกาะแสม (ตอนเหนือของภูเก็ต)

ปรากฏการณ์ดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าการใช้ประโยชน์จากแหล่งทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ที่ผ่านมายังขาดการจัดการ ควบคุมวางแผน และใช้ประโยชน์อย่างรักษาความสมดุลทางธรรมชาติ ขาดความเพียงพอ กิจกรรมและจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จนส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะแนวปะการังถูกทำลาย ทั้งจากนักท่องเที่ยว เรือที่พานักท่องเที่ยวไปเที่ยวเที่ยวที่สมอบนแนวปะการัง กิจกรรมการทำประมง ที่มุ่งเน้นการจับสัตว์น้ำให้ได้มากขึ้น เพื่อสนองตอบความต้องการบริโภคที่เพิ่มขึ้นทุกปี ผลจากการพัฒนาชายฝั่งทะเลรอบเกาะภูเก็ต โดยขาดทิศทาง ควบคุม วางแผน ขาดการรักษาความสมดุลของธรรมชาติ รวมถึงผลจากภัยธรรมชาติต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั้งสภาวะโลกร้อน อุณหภูมิน้ำทะเลสูงขึ้น เกิดการฟอกขาวทำให้ปะการังตาย เป็นบริเวณกว้าง ฯลฯ ปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้เกิดปัญหาแหล่งทรัพยากรแนวปะการังเริ่มมีสภาพเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว และต่อเนื่อง แนวปะการังหลายแห่งนักท่องเที่ยวเข้าไปดำน้ำมากขึ้นจนเกินศักยภาพพื้นที่ที่จะรองรับได้ ไม่สามารถฟื้นตัวได้ทันกับการถูกเหยียบย่ำ บริเวณที่ติดกับชายฝั่งถูกตะกอนจากการก่อสร้างบนฝั่ง ไหลลงทับในฤดูฝน หรือน้ำเสียจากชุมชน โรงแรมที่พักต่างๆ ถูกปล่อยลงสู่ทะเลโดยขาดการบำบัด ทำความเสียหายต่อแนวปะการัง การทำประมงผิดกฎหมาย สาเหตุดังกล่าวทำให้การจับสัตว์น้ำเริ่มมีปริมาณลดลง เนื่องจากแหล่งที่อยู่อาศัยเสื่อมโทรม เกิดปัญหาแย่งแย่งชิงการใช้ประโยชน์ระหว่างการประกอบอาชีพประมงและการท่องเที่ยวในหลายพื้นที่ นับวันยังมีความรุนแรงมากขึ้น

องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เล็งเห็นถึงความสำคัญการป้องกัน ลดผลกระทบ ลดความเสียหาย ความเสื่อมโทรมเร่งฟื้นฟูแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ เป็นอีกแนวทางที่จะช่วยยืดระยะเวลาการใช้ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง นำไปสู่ความยั่งยืน ซึ่งจะก่อให้เกิดความมั่นคง จึงได้เสนอโครงการทำปะการังเทียม เพื่อการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติของจังหวัดภูเก็ตมีความยั่งยืนมีความมั่นคงในอนาคตต่อไป

4. เศรษฐกิจและการลงทุน

สถานะเศรษฐกิจ

สถานะเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ตที่หลากหลาย แต่ส่วนใหญ่จะผูกขาดจากภาค อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และภาคธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โดยมีผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดต่อหัวประชากร (GPP Per capita) ปี 2549 รายได้ต่อคน/หัว 190,421 บาท ซึ่งมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นจากปี 2548 ร้อยละ 9.51 สำหรับอัตราการผลิตในสาขาโรงแรมและภัตตาคารมีส่วนเพิ่มมากขึ้นจากทุกสาขาการผลิต ถึงร้อยละ 5.61 ดังตาราง

GROSS PROVINCIAL PRODUCT AT CURRENT MARKET PRICES

0301 PHUKET		(Millions of Baht)		
		2004r	2005r	2006p
	Agriculture	4,886	4,945	5,529
	Agriculture, Hunting and Forestry	1,642	1,947	2,402
	Fishing	3,244	2,998	3,127
	Non-Agriculture	50,076	45,427	51,599
	Mining and Quarrying	8	-0	0
	Manufacturing	2,037	2,271	2,394
	Electricity, Gas and Water Supply	1,355	1,296	1,460
	Construction	2,457	2,925	2,927
	Wholesale and Retail Trade; Repair of Motor Vehicles, Motorcycles and			
	Personal and Household Goods	4,603	5,089	6,043
	Hotels and Restaurants	25,785	20,766	22,000
	Transport, Storage and Communications	6,614	5,174	7,887
	Financial Intermediation	1,459	1,660	1,924
	Real Estate, Renting and Business Activities	1,424	1,516	1,713
	Public Administration and Defence; Compulsory Social Security	1,155	1,227	1,306
	Education	993	1,172	1,519
	Health and Social Work	821	923	990
	Other Community, Social and Personal Services Activities	1,318	1,359	1,388
	Private Households with Employed Persons	48	49	49
	Gross Provincial Product (GPP)	54,962	50,371	57,128
	GPP Per capita (Baht)	192,999	172,309	190,421
	Population (1,000 persons)	285	292	300

ด้านการลงทุน

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่ได้รับการส่งเสริม ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญแห่งหนึ่งของประเทศ มีทำเลที่ตั้งที่ได้เปรียบด้านการค้าขาย มีความพร้อมในสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน มีการขยายตัว ด้านเศรษฐกิจการลงทุน ธุรกิจการค้าและบริการมีการแข่งขันกันสูง ส่วนใหญ่เป็นกิจการขนาดกลางและขนาดใหญ่

ในปี 2550 จังหวัดภูเก็ตมีนักลงทุนมาจดทะเบียนนิติบุคคลตั้งบริษัทและห้างหุ้นส่วนใหญ่ทั้งสิ้น 1,394 แห่ง แบ่งเป็นจดทะเบียนบริษัท 1,067 แห่ง ห้างหุ้นส่วนจำกัด 327 แห่ง เงินทุน จดทะเบียนทั้งสิ้น 3,408,965,100 บาท ยกเลิกกิจการไปทั้งสิ้น 319 ล้านบาท

ในภาพรวมของจังหวัดในขณะนี้ มีบริษัทที่ดำเนินธุรกิจอยู่ทั้งสิ้น 10,152 แห่ง ห้างหุ้นส่วนจำกัด 3,468 แห่ง ห้างหุ้นส่วนสามัญบุคคล 17 แห่ง รวมทั้งสิ้น 13,637 แห่ง โดยมีธุรกิจที่มีการจดทะเบียน คำเนินการมาก 5 อันดับแรก ประกอบด้วย ธุรกิจเรียลเอสเตท ธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ธุรกิจรับเหมาก่อสร้างที่รองรับการเติบโตของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ธุรกิจจัดสรรที่ดิน และธุรกิจรักษาความปลอดภัย ซึ่งการจดทะเบียนบริษัทไม่ต่ำกว่า 70% เป็นการร่วมลงทุนระหว่างไทยกับคนต่างชาติ โดยคนไทยถือหุ้น 51% และต่างชาติถือหุ้น 49%

การอุตสาหกรรม

ใน 2550 จังหวัดภูเก็ตมีอุตสาหกรรมรวมทั้งสิ้น 411 โรงงาน มีเงินลงทุนรวม 6.16 ล้านบาท มีการจ้างแรงงาน 6,937 คน พื้นที่ที่มีโรงงานตั้งมากที่สุดคือ อำเภอเมืองภูเก็ต จำนวน 315 โรงงาน รองลงมาคืออำเภอกะทู้ 67 โรงงาน และอำเภอถลาง จำนวน 28 โรงงาน

อุตสาหกรรมที่สำคัญของจังหวัดภูเก็ต

จากการที่จังหวัดภูเก็ต เป็นเกาะตั้งอยู่ในทะเลอันดามัน และมีพื้นที่น้อยที่สุดของภาคใต้ ซึ่งอุดมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติทั้งสิ้นแร่ในดินและในน้ำ จึงทำให้จังหวัดภูเก็ตมีความเจริญเติบโตด้านอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรในท้องถิ่นเป็นหลัก โดยมีอุตสาหกรรมหลักที่สำคัญของจังหวัดภูเก็ตประกอบด้วย อุตสาหกรรมถลุงแร่ดีบุก อุตสาหกรรมต่อเนื่องจากยางพารา อุตสาหกรรมปลาป่น และอุตสาหกรรมประกอบชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมเกี่ยวกับการขุดแร่ปัจจุบันลดบทบาทลง มีเพียงโรงงานถลุงแร่เพียง 1 แห่ง ซึ่งเป็นแห่งเดียวของประเทศ วัตถุดิบเกือบทั้งหมด นำเข้าจากต่างประเทศ

จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดภูเก็ตแยกตามรายอำเภอปี 2550

ลำดับที่	อำเภอ	จำนวนโรงงาน	เงินลงทุน	คนงาน
1	เมือง	315	4,414,905.878	4,658
2	ถลาง	28	441,092,500	296
3	กะทู้	67	1,299,134.375	1,983
	รวมทั้งสิ้น	411	6,155,132.753	6,937

ที่มา : สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดภูเก็ต

การเกษตรกรรม

จากพื้นที่ทั้งหมดของจังหวัดภูเก็ต 339,396 ไร่ เป็นพื้นที่ทำการเกษตร 144,787 ไร่ หรือคิดเป็นร้อยละ 42.66 ของพื้นที่ทั้งหมด อัตราการถือครองพื้นที่ทำการเกษตรต่อครัวเรือน 20.02 ไร่

ตารางแสดงการถือครองที่ดินของเกษตรกรในจังหวัดภูเก็ต ปี 2550

อำเภอ	พื้นที่ถือครอง (ไร่)	พื้นที่ถือครองเพื่อการเกษตร (ไร่)	พื้นที่ทำการเกษตร (ไร่)	พื้นที่อื่นๆ (ไร่)	หมายเหตุ
เมือง	81,653	42,911	21,962	109,457	พื้นที่อื่นๆ เช่น พื้นที่ป่าไม้ พื้นที่ราชพัสดุ ฯลฯ
กะทู้	32,884	25,229	14,721		
ถลาง	132,277	109,922	108,104		
รวม	246,814	178,062	144,787	109,457	

ที่มา : สำนักงานเกษตรจังหวัดภูเก็ต

ตารางแสดงพื้นที่เพาะปลูกพืชของจังหวัดภูเก็ต ปี 2550

ชนิดพืช	พื้นที่เพาะปลูก (ไร่)			รวม
	อำเภอเมือง	อำเภอกะทู้	อำเภอถลาง	
ยางพารา	14,638	10,104	74,388	99,130
มะพร้าว	5,823	699	5,262	11,784
สะตอ	314	1,305	955	2,574
ทุเรียน	228	1,149	1,375	2,752
ลองกอง	123	178	480	781

ชนิดพืช	พื้นที่เพาะปลูก (ไร่)			รวม
	อำเภอเมือง	อำเภอกะทู้	อำเภอตลาด	
เงาะ	23	123	132	278
จำปาตะ	107	373	185	665
มะม่วงหิมพานต์	192	142	143	477
ปาล์มน้ำมัน	30	-	1,014	1,044
มะนาว	68	85	85	238
มังคุด	142	143	218	503
สับปะรด	30	-	2,489	2,519
พืชผัก	155	42	758	955
ข้าว	-	-	25	25
ส้มโชกุน	-	38	-	38

การประมง

สำหรับภาคการประมง ถือเป็นภาคเศรษฐกิจสำคัญ ส่วนหนึ่งของจังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นผลมาจากที่ตั้งของเกาะอยู่ในทะเลอันดามัน มีเรือประมงของภูเก็ตและจังหวัดอื่น ๆ มาออกเทียบท่าขนส่งจับปลาในทะเลอันดามัน

ภูเก็ตมีเรือประมงขนาดใหญ่ที่ใช้สำหรับจับปลาทูน่าโดยเฉพาะ 1 ลำ ปัจจุบันได้ดำเนินการออกจับปลาทูน่า ในมหาสมุทรอินเดีย แล้วนำมาขึ้นฝั่งที่ท่าเรือท่าเรือภูเก็ต ก่อนส่งออกไปญี่ปุ่น ได้วันมูลค่าการจับสัตว์น้ำปี 2548 มูลค่า 463.02 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2547 ซึ่งมีมูลค่า 59.63 ล้านบาท ร้อยละ 676.49 ปริมาณ 3,390.78 เมตริกตัน ลดลงจากปี 2547 ซึ่งมีปริมาณ 3,591.71 ตัน ร้อยละ 5.60 ในส่วนของปลาน้ำจืดมีปริมาณเพิ่มขึ้น เพราะมีการส่งเสริมการเลี้ยงจากส่วนราชการที่เกี่ยวข้องเพิ่มขึ้น

การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ

ลำดับ	ชื่อพันธุ์สัตว์น้ำ เศรษฐกิจ	ปี พ.ศ.2550		
		ปริมาณการจับ (ตัน)	มูลค่าผลผลิตทางการเกษตร(บาท)	พื้นที่ทำการประมง (ไร่)
1	กุ้งขาว	4,093.61	409,360,500.00	1,874.25
2	กุ้งกุลาดำ	454.85	45,484,500.00	208.25
3	ปลาเก๋า	181,705.00	41,247,142.52	17.17
4	ปลากะพงขาว	44.48	5,782,400.00	2.21
5	ปลากะพงแดง	174.98	26,247,000.00	7.26
6	หอยแมลงภู่	551.69	11,033,800.00	21.72
7	หอยแครง	300	4,800,000.00	370
	รวม	187,324.60	543,955,342.52	2,500.86

โครงสร้างของตลาดและศูนย์กลางการค้า

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่ได้รับการส่งเสริม ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญแห่งหนึ่งของประเทศ มีทำเลที่ตั้งที่ได้เปรียบด้านการค้าขาย มีความพร้อมในสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน มีการขยายตัวด้านเศรษฐกิจการลงทุน ธุรกิจการค้าและบริการมีการแข่งขันกันสูง ส่วนใหญ่เป็นกิจการขนาดกลางและขนาดใหญ่ โครงสร้างการตลาดสินค้าต่างๆ ในจังหวัดภูเก็ต จำแนกได้ดังนี้

1. **ศูนย์กลางด้านการค้า** จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่มีกำลังซื้อสูง เนื่องจากเป็นเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญและมีชื่อเสียงของโลก มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก จึงทำให้เกิดการแข่งขันด้านการค้าค่อนข้างสูง มีห้างสรรพสินค้าเข้ามาเปิดให้บริการมาก ทั้งห้างสรรพสินค้าที่เป็นของคนไทย และของต่างชาติ ส่วนใหญ่ตั้งอยู่บริเวณย่านการค้าที่สำคัญของจังหวัดคือ เขตอำเภอเมืองและอำเภอกะทู้

2. **ศูนย์กลางด้านการตลาด**

2.1 **ตลาดสินค้าเกษตร** เป็นตลาดที่รับซื้อผลผลิตทางการเกษตรที่นำมาจากจังหวัดใกล้เคียง จากเกษตรกรในท้องถิ่นและจากแหล่งผลิตในภาคกลาง เป็นตลาดจำหน่ายสินค้าที่มีความจำเป็นต่อการครองชีพ ตลาดสินค้าเกษตรในจังหวัดได้แก่

- 1) ตลาดสดเทศบาล 1 (ตลาดบ้านसान) ตั้งอยู่ถนนระนอง อำเภอเมือง
- 2) ตลาดสดเทศบาล 2 (ตลาดบางเหนียว) ตั้งอยู่บนถนนอ้อมชิมฝ้าย อำเภอเมือง
- 3) ตลาดดาวทาวน์ ตั้งอยู่ถนนระนอง อำเภอเมือง

2.2 ตลาดสินค้าอุปโภคบริโภค/ตลาดนัด สำหรับการใช้จ่ายของผู้บริโภค นอกเหนือจากย่านการค้าและห้างสรรพสินค้าแล้ว ยังมีศูนย์กลางที่เป็นตลาดนัดสำหรับผู้บริโภค กระจายอยู่ทั่วทุกอำเภอในจังหวัดภูเก็ต

สินค้านำเข้า-ส่งออก ผ่านด่านศุลกากรของจังหวัดภูเก็ต ปี 2550

จังหวัดภูเก็ตมีสภาพเป็นเกาะ มีเส้นทางการคมนาคมติดต่อกับจังหวัดต่าง ๆ ได้สะดวก ทั้ง 3 ทาง ทั้งทางบก ทางทะเล และทางอากาศ สำหรับการคมนาคมทางน้ำ นิยมใช้การขนส่งสินค้า โดยมีเรือสินค้าชายฝั่งติดต่อกันระหว่างภูเก็ต ระนอง กระบี่ และตรัง และมีเรือสินค้าต่างประเทศเข้ามารับส่งสินค้าประจำ โดยมีท่าเรือน้ำลึกตั้งอยู่ที่อ่าวมะขาม ปัจจุบันมีท่าเทียบเรือและแพปลา ซึ่งใช้เป็นท่าขนส่งสินค้าและการท่องเที่ยว รวม 31 ท่า แยกเป็น

ท่าเรือน้ำลึก 1 แห่ง

ท่าเทียบเรือท่องเที่ยว และเรือขนาดเล็ก 14 แห่ง

ท่าขึ้นปลา 14 แห่ง

ท่าเทียบเรือน้ำมัน 2 แห่ง

นอกจากนี้ ทางอากาศมีท่าอากาศยานนานาชาติ 1 แห่ง ซึ่งสามารถใช้ขนส่งสินค้าสำหรับการค้าขายกับต่างประเทศที่สำคัญ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา แคนาดา ฝรั่งเศส เดนมาร์ก ออสเตรเลีย ฮองกง ญี่ปุ่น มาเลเซีย สิงคโปร์ และจีน เป็นต้น

การสหกรณ์

การสหกรณ์ของจังหวัดภูเก็ตในปี 2550 มีสหกรณ์ทั้งหมด 7 ประเภท จำนวน 43 แห่ง ดังนี้

สหกรณ์การเกษตร	จำนวน	7	สหกรณ์
สหกรณ์ร้านค้า	จำนวน	4	สหกรณ์
สหกรณ์บริการ	จำนวน	13	สหกรณ์
สหกรณ์ออมทรัพย์	จำนวน	13	สหกรณ์
สหกรณ์เครดิตยูเนียน	จำนวน	4	สหกรณ์
สหกรณ์ประมง	จำนวน	2	สหกรณ์

5. การท่องเที่ยว

จังหวัดภูเก็ต เป็นจังหวัดที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลาย ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติแหล่งท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น และสถาปัตยกรรมต่าง ๆ ได้แก่

1) **สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ** เนื่องจากจังหวัดภูเก็ตมีสภาพพื้นที่เป็นเกาะ ทำให้จังหวัดภูเก็ตมีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติมากมาย อาทิ แหลมพรหมเทพ เขารัง อ่าวกะตะ อ่าวกระรน อ่าวป่าตอง หาดสุรินทร์ อุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง) หาดแหลมกาใหญ่ หาดราไวย์หาดในหาน อ่าวกมลา เกาะเฮ เกาะแก้ว เกาะโหลน หมู่เกาะราชา แหลมสิงห์ อุทยานสัตว์ป่าเขาพระแทว เป็นต้น

2) สถานที่ท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรม ศาสนา ประเพณีท้องถิ่น อาทิ ศูนย์หัตถกรรม พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติถลาง วัดฉลองหรือวัดไชยธาราราม วัดพระนางสร้าง วัดพระทอง งานท้าวเทพสตรีท้าวศรีสุนทร

3) สถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ อาทิ อนุสาวรีย์หลัก 60 ปี อนุสาวรีย์วีรสตรี

4) กิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว อาทิ งานท้าวเทพกษัตรีท้าวศรีสุนทร งานประเพณีปล่อยเต่าเทศกาลอาหารทะเล งานประเพณีฟู้ดต่อ ประเพณีกินผัก มหกรรมไตรกีฬา งานประเพณีลอยเรือชาวเลเทศกาลเปิดฤดูกาลท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต งานแข่งขันเรือใบชิงถ้วยพระราชทาน เป็นต้น

5) สถานที่ท่องเที่ยวอื่น ๆ อาทิ สวนผีเสื้อ หมู่บ้านไทยและสวนกล้วยไม้ภูเก็ต สถานแสดงพันธุ์สัตว์น้ำ เป็นต้น

จากสถิติของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ในช่วงปี 2550 มีจำนวนถึง 4,726,693 ล้านคน มีรายได้จากการท่องเที่ยว จำนวน 94,239.52 ล้านบาท ซึ่งจะเห็นได้จากตารางดังนี้

สถิตินักท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต

รายการข้อมูล	ปี 2549	ปี 2550	อัตราการเปลี่ยนแปลง
นักท่องเที่ยว	4,317,312	4,726,693	+9.48
ชาวไทย	1,489,460	1,566,344	+5.16
ชาวต่างประเทศ	2,827,852	3,160,349	+11.76
ระยะเวลาพำนักเฉลี่ย (วัน)	4.52	4.71	+4.20
ชาวไทย	3.07	2.96	- 3.58
ชาวต่างประเทศ	5.29	5.57	+5.29
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย (บาท/คน/วัน)			
นักท่องเที่ยว	3,937.98	4,186.70	+6.32
ชาวไทย	2645.91	2835.45	+7.16
ชาวต่างประเทศ	4,343.09	4,551.50	+4.80
รายได้ (ล้านบาท)			
นักท่องเที่ยว	77,595.88	94,239.52	+21.45
ชาวไทย	12,444.87	13,567.65	+9.02
ชาวต่างประเทศ	65,151.01	80,671.87	+23.82

สถานที่พักอาศัย			
จำนวนที่พัก (แห่ง)	570	528	+10.18
จำนวนห้องพัก (ห้อง)	34,297	37,543	+9.46
อัตราการพักแรมเฉลี่ย (%)	60.69	65.82	+5.13
ระยะเวลาพำนักเฉลี่ย (วัน)	3.64	3.70	+0.06
จำนวนแขกที่เข้าพัก (คน)	3,794,367	4,005,090	+5.55
ชาวไทย	1,065,290	1,072,586	+0.68
ชาวต่างประเทศ	2,729,077	2,932,504	+7.45

ที่มา : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคใต้ เขต 4 ภูเก็ต

เป็นที่คาดว่าในอนาคตจะมีนักท่องเที่ยวไม่ต่ำกว่า 10 ล้านคนขึ้นไป เนื่องจากจังหวัดภูเก็ตมีทรัพยากรทางด้านการท่องเที่ยวที่ดึงดูดนักท่องเที่ยว เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพทางการท่องเที่ยวสูง เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวทั่วโลกที่เป็นจุดแข็งและเป็นแม่เหล็กที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ที่สามารถสร้างรายได้ให้กับประชาชนในพื้นที่และประเทศเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ ยังมีจุดแข็งในเรื่องของความสงบปลอดภัยในชีวิต รวมถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและประเพณี ผู้คนที่มีอัธยาศัยไมตรี การมีส่วนร่วมของภาครัฐและเอกชนในพื้นที่ในการสร้างภาพลักษณ์ ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวทั้งตลาดภายในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งหากมีการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวไม่ให้อยู่ในสภาพที่เสื่อมโทรม เช่น ด้านการจัดระเบียบแหล่งท่องเที่ยว ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม ด้านการจัดการ การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าเต็มศักยภาพที่มีอยู่ มีกิจกรรมที่เหมาะสมกับสภาพของพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ก็จะเป็นต้นทุนของการท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืน

อย่างไรก็ตาม การท่องเที่ยวไม่ได้ มีความสำคัญเฉพาะในเรื่องขนาดของอุตสาหกรรม จำนวนของนักท่องเที่ยว เม็ดเงินที่เข้ามาจากการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหรือผลประโยชน์ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หากแต่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวยังมีความสำคัญสืบเนื่องจากผลกระทบทางลบที่มีต่อมนุษยชาติ โดยเฉพาะในสังคมของคนในพื้นที่ท้องถิ่นที่ต้อนรับนักท่องเที่ยว เพราะกิจกรรมที่เกิดขึ้นในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวส่งผลกระทบต่อมนุษย์ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จึงนำไปสู่การผลักดันแนวความคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งเป็นการจัดการการท่องเที่ยวที่ประกอบด้วย 1. การดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวในขอบเขตความสามารถของธรรมชาติ ชุมชนขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมและวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชน 2. การตระหนักในกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีผลกระทบ 3. การมีส่วนร่วมของประชาชนในกิจกรรมการท่องเที่ยว 4. การประสานความต้องการทางเศรษฐกิจ การคงอยู่ของสังคม และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรให้ความสำคัญกับการสร้างสัมพันธ์ สร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยว หรือการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ให้ชุมชนเป็นฐานในการบริหารจัดการ อันจะเป็นวิธีการจัดการแบบหนึ่งที่มีศักยภาพโดยเป็นกระบวนการที่ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการและสนับสนุนการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ รวมทั้งทรัพยากรการท่องเที่ยวในตัวเองและในขณะเดียวกันก็เกิดประโยชน์แก่เศรษฐกิจ ชุมชนของคนในท้องถิ่นอีกด้วย เพราะการท่องเที่ยวชุมชนจะคำนึงถึงความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม สังคมวัฒนธรรม โดยมีการกำหนดทิศทางโดยชุมชนจัดการโดยชุมชนเพื่อชุมชนและชุมชนมีบทบาทเป็นเจ้าของและมีสิทธิในการจัดการดูแลเพื่อการเรียนรู้แก่ผู้มาเยือน

ดังนั้นการนำหลักการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมาปรับใช้นั้นจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อรักษาไว้ซึ่งทรัพยากร และชุมชนของประเทศไว้ควบคู่กับการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยสามารถเริ่มจากการสร้างมาตรฐานความเจริญและการบอกถึงคุณภาพชีวิตของประชาชนรวมถึงชุมชนผู้เป็นเจ้าของสถานที่ท่องเที่ยวซึ่งมิใช่เป็นผู้ได้รับผลกระทบทางลบเท่านั้น

6. โครงสร้างพื้นฐาน

การคมนาคมขนส่ง

1) ระบบขนส่งทางบก จังหวัดภูเก็ต มีเส้นทางคมนาคมเชื่อมต่อระหว่าง หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ และจังหวัด ที่สามารถใช้งานได้ดีทุกฤดูกาล มีรถยนต์ประจำทางบริการ ทั้งรถปรับอากาศ รถปรับอากาศพิเศษ และรถธรรมดา วิ่งบริการระหว่างจังหวัด โดยมีทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 402 เป็นถนนสายหลักผ่านสะพานท้าวเทพกระษัตรี และสะพานสารสิน ผ่านอำเภอถลางเข้าสู่ตัวเมืองภูเก็ต

สำหรับระบบขนส่งมวลชนในเขตเมือง มีบริการรถโดยสารขนาดเล็ก รถตุ๊กๆ ตลอดจนมอเตอร์ไซค์รับจ้างเป็นจำนวนมาก จากบริเวณศูนย์กลางเมืองภูเก็ตไปยังชุมชนต่างๆ และสถานที่ท่องเที่ยวภายในจังหวัด

สถิติจำนวนรถที่จดทะเบียนในเขต จังหวัดภูเก็ต ปี 2547 – 2550

ประเภทของรถ	ปี 2547	ปี 2548	ปี 2549	ปี 2550
รถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกิน 7 คน	2,162	2,243	2,642	2,751
รถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกิน 7 คน	31,316	35,843	43,085	49,470
รถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล	26,776	29,649	34,665	37,699
รถยนต์ 4 ล้อเล็กรับจ้าง (รถตุ๊ก ตุ๊ก)	524	518	515	516
รถจักรยานยนต์	172,097	188,780	204,307	213,075
รวม	232,875	257,033	285,214	303,511

(ที่มา : ฝ่ายทะเบียนรถและขนส่ง สำนักงานขนส่ง จังหวัดภูเก็ต)

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า จำนวนรถที่จดทะเบียนในเขต จ.ภูเก็ต ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 – 2550 มีปริมาณเพิ่มมากขึ้นทุกปี และจากการเพิ่มขึ้นของรถ ทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมา มากมาย เช่น การจราจรติดขัดในภาวะชั่วโมงเร่งด่วน อุบัติเหตุจราจร และมลภาวะที่เกิดจาก คิววันเสียง เป็นต้น เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวองค์การบริหารส่วนจังหวัดจึงจัดให้มีบริการเส้นทางรถโดยสารประจำทาง 2 เส้นทาง ตามที่ได้รับใบอนุญาตประกอบการขนส่งประจำทาง ในเส้นทางหมวด 1 เขตพื้นที่ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต จำนวน 2 สายทาง คือ สายที่ 1 จากวิทยาลัยอาชีวศึกษา ถึง ห้างสรรพสินค้า บิ๊กซี สายที่ 2 จากตลาดสี่มุมเมือง ถึง ห้างซูเปอร์ชิป แต่ก็แก้ไขปัญหาได้เพียงระดับหนึ่งเท่านั้น เพราะตามใบอนุญาตประกอบการขนส่งประจำทาง กำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตจะต้องจัดให้มีรถวิ่งบริการในแต่ละสาย จำนวน 12 – 14 คัน แต่ปัจจุบันองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีรถยนต์โดยสารสายละ 8 คัน และรถยนต์โดยสารดังกล่าว มีสภาพใช้งานมานานต้องซ่อมแซมและเสียบ่อยครั้ง จึงมีรถยนต์โดยสารไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้ที่จะใช้บริการ เพราะต้องวิ่งเที่ยววันละ 32 เที่ยว ทำให้ผู้ให้บริการต้องรอนาน ดังนั้น องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตจึงมีความจำเป็นต้องจัดการรถยนต์โดยสารมาเพิ่มเติม พร้อมทั้งเพิ่มเที่ยววิ่งการให้บริการ เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่นักเรียน นักศึกษา และประชาชนผู้ให้บริการ นอกจากนั้นยังได้มีโครงการให้ติดตั้ง GPS รถโดยสารทุกคัน เพื่อควบคุมการใช้รถยนต์โดยสารให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

2) ระบบการขนส่งทางน้ำ จังหวัดภูเก็ตมีท่าเรือน้ำลึก 1 แห่ง ได้แก่ท่าเรือน้ำลึกภูเก็ต ณ บริเวณอ่าวมะขาม เป็นท่าเรือขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ ที่สามารถติดต่อกับประเทศแถบตะวันตกได้โดยตรง และเพื่อการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังมีท่าเทียบเรือท่องเที่ยวขนาดเล็กอีก 14 แห่ง และท่าเทียบเรือน้ำมัน 2 แห่ง ติดต่อเชื่อมโยงระหว่างท่าเรือภูเก็ต ท่าเรือกระบี่ และท่าเรือกันตังจังหวัดตรัง

3) การขนส่งทางอากาศ จังหวัดภูเก็ตมีมีสนามบินนานาชาติภูเก็ต ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการขนส่งสินค้าและผู้โดยสาร เชื่อมโยงทั้งภายในประเทศและต่างประเทศโดยตรง ซึ่งสามารถรองรับเที่ยวบินได้ 10 เที่ยวบิน/ชั่วโมง รองรับผู้โดยสารได้มากกว่า 29 ล้านคน

การไฟฟ้า

การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดภูเก็ต ขึ้นกับการไฟฟ้าเขต 2 (นครศรีธรรมราช) ภาค 4 รับกระแสไฟฟ้าจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิต ที่สถานีไฟฟ้าย่อยภูเก็ต 1 และ 2 ในระบบแรงสูง 33,000 โวลท์ และสถานีไฟฟ้ากลาง ในระบบแรงสูง 115,000 โวลท์ มีสายจำหน่ายแรงสูงในจังหวัด 20 พิคเคอร์ มีความต้องการไฟฟ้าประมาณ 150 เมกกะวัตต์ มีการไฟฟ้าในสังกัด 2 แห่ง คือ การไฟฟ้าภูมิภาค อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ซึ่งเชื่อมโยงระบบจำหน่ายจากการไฟฟ้าจังหวัดภูเก็ต และรับไฟจากสถานีไฟฟ้ากลาง และการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค อำเภอเกาะยาว จังหวัดพังงา ซึ่งเป็นเกาะที่อยู่กลางทะเล ห่างจากฝั่งภูเก็ต ประมาณ 50 กิโลเมตร เชื่อมโยงระบบจำหน่ายจาก สถานีไฟฟ้ากลางจ่ายไฟตลอด 24 ชั่วโมง มีการกิจในการให้บริการด้านการจำหน่ายกระแสไฟฟ้าแก่ประชาชน ธุรกิจ และอุตสาหกรรม ในเขตพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ทั้งหมด และจังหวัดพังงาบางส่วนรวม 122 หมู่บ้าน คือ อำเภอเมือง อำเภอกะทู้ อำเภอถลาง และอำเภอ

เกาะยาว จังหวัดพังงา มีสำนักงานการไฟฟ้าเพื่อให้บริการกระจายครอบคลุมในเขตพื้นที่ความรับผิดชอบ จำนวน 3 แห่ง คือ การไฟฟ้าจังหวัดภูเก็ต, การไฟฟ้าอำเภอถลาง และการไฟฟ้าอำเภอเกาะยาว

ตารางแสดงการจำหน่ายไฟฟ้า และจำนวนผู้ใช้เป็นรายอำเภอปีงบประมาณ 2550

อำเภอ	การจำหน่ายกระแสไฟฟ้า (1,000,000 กิโลวัตต์/ชั่วโมง)				จำนวนผู้ใช้ไฟฟ้า (ราย)
	ที่อยู่อาศัย	สถานธุรกิจและอุตสาหกรรม	สถานที่ราชการ	อื่นๆ	
เมือง	200.780	351.090	23.430	26.050	72,386
กะทู้	43.100	211.130	3.730	8.520	10,969
ถลาง	14.900	45.900	1.080	5.310	24,090
รวม	258.780	608.120	28.240	39.880	107,445

ที่มา : การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค จังหวัดภูเก็ต

การประปา

จังหวัดภูเก็ตมีหน่วยงานรับผิดชอบด้านการประปา 4 หน่วยงาน ได้แก่

1) เทศบาลนครภูเก็ต ผลิตน้ำประปาจากแหล่งน้ำดิบในชุมเหมืองร้าง 9 แห่ง ทั้งของเอกชนและของเทศบาลเอง รวมมีปริมาณน้ำดิบทั้งสิ้น 4,660,900 ลูกบาศก์เมตรในส่วนของเทศบาลนครภูเก็ต มีแหล่งผลิตน้ำประปา 3 แห่ง คือ ระบบการผลิตขุมน้ำเทศบาลกำลังการผลิต 1,680 ลูกบาศก์เมตรต่อวัน ระบบการผลิตขุมน้ำสวมเฉลิมพระเกียรติ ร.9 กำลังการผลิต 3,600 ลูกบาศก์เมตรต่อวัน และระบบการผลิตถนนดำรงกำลังการผลิต 20,880 ลูกบาศก์เมตรต่อวัน รวมอัตรากำลังการผลิตทั้งสิ้น 26,160 ลูกบาศก์เมตรต่อวัน

2) การประปาส่วนภูมิภาค ดำเนินการผลิตน้ำประปาจาก 2 แห่งคือ โรงกรองน้ำกะหลิมมีกำลังการผลิต 30 ลูกบาศก์เมตรต่อชั่วโมง และจากโรงกรองน้ำจากบางวาด มีกำลังการผลิต 1,000 ลูกบาศก์เมตรต่อชั่วโมง ให้บริการในเขตพื้นที่อำเภอกะทู้ และพื้นที่ใกล้เคียง

3) การประปาชุมชน มีจำนวน 3 แห่ง ให้บริการชุมชนและพื้นที่ใกล้เคียง คือ

การประปาเทศบาลตำบลเชิงทะเล ใช้แหล่งน้ำดิบจากน้ำตกและเหมืองร้าง มีกำลังการผลิต 20 ลูกบาศก์เมตรต่อชั่วโมง

การประปาตำบลเทพกระษัตรี ใช้แหล่งน้ำดิบจากชุมเหมืองบางมะรวน มีกำลังการผลิต 20 ลูกบาศก์เมตรต่อชั่วโมง

การประปาบ้านสะปำ ใช้แหล่งน้ำดิบจากน้ำตกและเหมืองร้าง มีกำลังการผลิต 20 ลูกบาศก์เมตรต่อชั่วโมง

การประปาเทศบาลเมืองป่าตอง มีกำลังการผลิต 36,000 ลูกบาศก์เมตรต่อวัน

การประปา องค์การบริหารส่วนตำบลเทพกระษัตรี องค์การบริหารส่วนตำบลศรีสุนทร องค์การบริหารส่วนตำบลปากคลอง องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะแก้ว โดยแต่ละแห่งมีกำลังการผลิต 480 ลูกบาศก์เมตรต่อวัน

ศักยภาพของการพัฒนาแหล่งน้ำปัจจุบัน

นอกจากแผนการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำเพิ่มเติมอีก 2 แห่ง ที่กรมชลประทานอยู่ระหว่างดำเนินการในพื้นที่อื่น ไม่สามารถจะพัฒนาเป็นแหล่งน้ำขนาดใหญ่ได้ แต่สามารถพัฒนาแหล่งน้ำเก็บกักน้ำเดิมที่มีอยู่ให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้เต็มศักยภาพ หรือโดยการส่งเสริมให้เอกชนพัฒนาแหล่งน้ำ แม้ว่าเกาะภูเก็ตจะมีปริมาณฝนค่อนข้างมาก แต่ปัญหาการขาดแคลนน้ำยังคงมีอยู่ เนื่องจากเหตุ ดังนี้

(ก) การแผ่กระจายของฝนไม่สม่ำเสมอตลอดทั้งปี ปริมาณน้ำฝนตกส่วนใหญ่ (80%) อยู่ในช่วงฤดูฝน ช่วงเดือนพฤษภาคม – ตุลาคม แหล่งน้ำดิบสำหรับประปาส่วนมากเป็นน้ำท่า หรือเป็นการสูบน้ำจากลำน้ำและขุมเหมือง เมื่อไม่มีฝนตกจึงจะประสบปัญหาปริมาณน้ำไม่เพียงพอให้สูบน้ำใช้ได้เต็มความต้องการ

(ข) ปริมาณการกักเก็บน้ำมีปริมาณไม่เพียงพอที่จะให้ใช้น้ำได้ตลอดช่วงแล้ง ซึ่งปริมาณความจุการเก็บกักน้ำที่เป็นของรัฐและใช้ได้ปัจจุบัน รวมทั้งเกาะภูเก็ตประมาณ 11 ลูกบาศก์เมตร ส่วนขุมเหมืองแร่เก่าที่เป็นแหล่งเก็บน้ำส่วนมากเป็นของเอกชน จึงไม่ได้นำมาใช้ประโยชน์เพื่อสาธารณะ

(ค) ความต้องการใช้น้ำมีปริมาณมากอย่างรวดเร็ว ตามความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของเกาะภูเก็ต

เนื่องจากจังหวัดภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยว ปริมาณความต้องการน้ำที่สำคัญ คือ น้ำเพื่อการอุปโภคบริโภค จากการใช้ข้อมูลผู้บริโภคน้ำในทุกด้านทุกกิจกรรม จากปี 2548 ถึง 2580 สามารถคำนวณปริมาณความต้องการน้ำในแต่ละปี และคาดการณ์ปริมาณความต้องการน้ำในอนาคตได้ ดังข้อมูลในตารางข้างล่างนี้

ความต้องการใช้น้ำของจังหวัดภูเก็ต

หน่วย – ล้าน ลบม.	ประชากร-คน		ปริมาณน้ำที่ต้องการ-ล้าน ลบม.					
	ปี 2548	% ของเกาะ	ปี 2548	ปี 2549	ปี 2550	ปี 2560	ปี 2570	ปี 2580
อ.เมือง	186,288	63.3%	24.5	25.4	26.3	34.0	44.0	57.1
อ.กะทู้	37,984	12.9%	8.1	8.5	8.9	11.2	14.2	17.9
อ.ถลาง	69,941	23.8%	9.5	9.8	10.2	13.1	17.0	22.0
รวมทั้งหมด	294,213	100%	42.1	43.7	45.4	58.3	75.2	97.0

ที่มา : โครงการชลประทานภูเก็ต

การสื่อสาร

- 1) โทรศัพท์ การบริการด้านโทรศัพท์ในจังหวัดภูเก็ต ดำเนินการโดย บริษัท ทศท.คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) และบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) แบ่งชุมสายเพื่อให้บริการแก่ชุมชนต่าง ๆ 12 ชุมสาย จำนวนเลขหมายที่เปิดให้บริการแล้ว 90,941 เลขหมาย เพิ่มขึ้นจากปี 2549 ร้อยละ 7.16
- 2) ไปรษณีย์และโทรเลข การให้บริการด้านไปรษณีย์และโทรเลขทั้งในระดับจังหวัด ระดับภาค ระดับประเทศ และต่างประเทศ ดำเนินการโดยสำนักงานการสื่อสารไปรษณีย์เขต 8 โดยผ่านการให้บริการโดยที่ทำการไปรษณีย์โทรเลข 11 แห่ง กระจายอยู่ทั่วทุกอำเภอ
- 3) วิทยุโทรทัศน์ พื้นที่จังหวัดภูเก็ต ได้รับสัญญาณภาพและเสียงจากสถานีวิทยุโทรทัศน์ได้ชัดเจนทุกช่อง คือ 3,5,7,9,11 และ Thai PBS และยังมีสถานีวิทยุโทรทัศน์ส่วนภูมิภาค 1 สถานี คือ สถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทยจังหวัดภูเก็ต กรมประชาสัมพันธ์ ตั้งอยู่บนเขาฝรั่ง อำเภอเมืองภูเก็ต แพร่ภาพออกอากาศทางช่อง 11 นอกจากนี้ยังมีเคเบิลทีวี 2 สถานี คือ ภูเก็ตเคเบิล และ KPP
- 4) วิทยุกระจายเสียง จังหวัดภูเก็ตมีสถานีวิทยุกระจายเสียงหลัก 7 สถานี ออกอากาศในระบบ FM 5 สถานี และระบบ FM-AM 2 สถานี มีสถานีวิทยุชุมชน 42 สถานี
- 5) หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น ที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ได้แก่ หนังสือพิมพ์เสียงใต้, เศรษฐกิจธุรกิจ, ภูเก็ตโพสต์, อันดามันโพสต์, เสียงทักษิณ, อินไซค์ภูเก็ต, มติใต้, และที่ตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ คือ ภูเก็ต กัสเซ็ท

เทคโนโลยีสารสนเทศ

จังหวัดภูเก็ตเป็นหนึ่งในสามจังหวัดที่ได้รับการสนับสนุนให้เป็นจังหวัดนำร่องที่เป็น ICT City อันเนื่องมาจากความเหมาะสมในเรื่องต่าง ๆ มีความพร้อมของเงินทุน และความชำนาญในด้านการค้าบริการ และอุตสาหกรรมมีมากพอที่จะพัฒนาให้เป็นเมืองนานาชาติได้อย่างรวดเร็ว โดยกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ไอซีที) ได้เปิดสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (ซิป้า) สาขาภูเก็ตขึ้นเพื่อผลักดันให้ภูเก็ตเป็นเมืองไอทีอย่างเต็มตัว หลังจากได้วางแผนขยายโครงข่ายโทรคมนาคม โดยความร่วมมือระหว่างบริษัท ทศท. คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) และบริษัท กสท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) เพื่อเชื่อมต่อโครงข่ายอัจฉริยะทั่วเกาะภูเก็ต ซึ่งขณะนี้ได้ดำเนินการเรียบร้อยแล้ว และให้บริการแล้ว อันจะสนับสนุนให้มีเครือข่ายบรอดแบนด์ทั้งเมือง ปรับภาพเป็นเมืองทันสมัยเพื่อรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ

7. สังคมและคุณภาพชีวิต

ประชากรและความหนาแน่นของประชากร

ประชากรจังหวัดภูเก็ต ที่ปรากฏตามทะเบียนราษฎร ณ เดือนธันวาคม 2550 มีจำนวน 311,380 คน แยกเป็นชาย 150,155 คน หญิง 163,181 คน คำนวณความหนาแน่นของประชากร 546 คนต่อตาราง

กิโลเมตร แต่โดยสภาพความเป็นจริงมีการประมาณการกันว่ามีประชากรแอบแฝงในจังหวัดสูงถึง 40% ของประชากรที่ลงทะเบียนจริง

จำนวนประชากรจังหวัดภูเก็ต ตามทะเบียนราษฎร ณ เดือนธันวาคม ปี 2550 จำแนกตามเพศและช่วงอายุ

กลุ่มอายุ (ปี)	ชาย	หญิง	รวม	% ชาย	% หญิง
0-5	15,832	14,746	30,578	5.08	4.74
6-10	12,710	12,167	24,877	4.08	3.91
11-15	13,008	12,608	25,616	4.18	4.05
16-20	10,883	11,852	22,735	3.49	3.81
21-25	10,550	12,661	23,211	4.43	4.07
26-30	13,788	16,850	30,638	4.43	5.41
31-35	14,052	16,620	30,672	4.51	5.34
36-40	14,093	16,416	30,509	4.53	5.27
41-45	12,339	13,508	25,847	3.96	4.34
46-50	9,371	10,553	19,924	3.01	3.39
51-55	7,006	7,964	14,970	2.25	2.56
56-60	5,055	5,547	10,602	1.62	1.78
61-65	3,285	3,472	6,757	1.05	1.12
66-70	2,558	2,987	5,545	0.82	0.96
71-75	1,781	2,256	4,037	0.57	0.72
76-80	1,125	1,592	2,717	0.36	0.51
มากกว่า 80 ปี	763	1,382	2,145	0.25	0.44
รวม	148,199	163,181	311,380	47.58	52.42

ด้านแรงงาน

อัตราค่าจ้างแรงงานของจังหวัดภูเก็ต คิดเป็นร้อยละ 56.69 ของจำนวนประชากรทั้งหมด จำนวนแรงงานมีเพียง 168,063 คน ซึ่งเมื่อเทียบกับความเป็นจังหวัดธุรกิจแล้วถือว่าน้อย เนื่องจากภาคธุรกิจท่องเที่ยว ซึ่งเป็นภาคธุรกิจสำคัญนั้นใช้กำลังแรงงานมาก จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่มีอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ 181 บาท/คน/วัน ซึ่งถือเป็นต้นทุกที่สูงของผู้ประกอบการ ทำให้เกิดปัญหาแรงงานต่างถิ่นหลังไหลเดินทางเข้ามาทำงานในจังหวัดภูเก็ตมาก ทั้งนี้ รวมไปถึงแรงงานต่างด้าวจากประเทศเพื่อนบ้าน จากจำนวนประชากร 299,497 คน มีการประมาณการกันว่ามีประชากรแอบแฝงในจังหวัดสูงถึง 40% ของประชากรที่ลงทะเบียนจริง

จำนวนผู้ว่างงาน ซึ่งมีอยู่ประมาณ 2,365 คน หรือร้อยละ 0.79 ของกำลังแรงงาน ซึ่งสาเหตุมาจากการไม่พอใจในตำแหน่งว่างที่มีอยู่ ยังต้องการรอลือเลือกตำแหน่งงานที่ตรงกับความต้องการของตนเอง การชลประทาน

กำลังแรงงานของจังหวัดภูเก็ตระหว่างเดือน ธันวาคม 2549- กุมภาพันธ์ 2550

ประเภท	จำนวนคน
1. เกษตรกรรม ป่าไม้	4,842
2. การประมง	2,916
3. การผลิต	13,956
4. การไฟฟ้า ก๊าซ ประปา	771
5. การก่อสร้าง	10,929
6. การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ รถจักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคล และของใช้ในครัวเรือน	35,976
7. โรงแรมภัตตาคาร	46,840
8. การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม	13,388
9. การเป็นสื่อกลางทางการบิน	2,694
10. กิจการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า กิจกรรมทางธุรกิจ	7,827
11. การบริหารราชการ และป้องกันประเทศ รวมทั้งการประกันสังคมภาคบังคับ	6,654
12. การศึกษา	3,555
13. งานด้านสุขภาพและสังคมสงเคราะห์	3,341
14. กิจการด้านบริการชุมชน สังคม และการบริการส่วนบุคคลอื่น ๆ	12,202
15. ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	2,172
รวม	168,063

การศึกษา

จังหวัดภูเก็ตมีสถานศึกษาทั้งภาครัฐและภาคเอกชนทั้งหมด 97 แห่ง แบ่งเป็นตั้งแต่ระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา รวม 89 แห่ง ปวช. – ปวศ. 6 แห่ง ปริญญาตรี 2 แห่ง

จำนวนสถานศึกษาในระบบโรงเรียน จำแนกตามระดับที่เปิดสอนปีการศึกษา 2550

ประเภทสถานศึกษา	จำนวน
1. สถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาภูเก็ต	
1.1 ประเภททั่วไป	
- ระดับประถมศึกษา	41
- ระดับมัธยมศึกษา	6
1.2 ประเภทขยายโอกาสทางการศึกษา	12
1.3 ประเภทศึกษาสงเคราะห์	1
1.4 ประเภทการศึกษาพิเศษ	1
2. สถานศึกษาสังกัดเอกชน	
2.1 ประเภทอนุบาล	8
2.2 ประเภทอนุบาล-ประถมศึกษา	7
2.3 ประเภทประถมศึกษา	2
2.4 ประเภทอนุบาล-ประถม-มัธยมศึกษาตอนต้น	1
2.5 ประเภทอนุบาล-ประถม-มัธยมศึกษาตอนต้น-มัธยมศึกษาตอนปลาย	2
2.6 ประเภทมัธยมศึกษาตอนต้น-มัธยมศึกษาตอนปลาย	1
2.7 ประเภทอาชีวศึกษา (ระดับ ปวช.-ปวส.)	2
3. สถานศึกษาสังกัดเทศบาลนครภูเก็ต	5
4. สถานศึกษาสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต	4
รวมทั้งพื้นที่	95

ปัญหาการพัฒนาทางการศึกษา

นับตั้งแต่ พ.ศ. 2549 เป็นต้นมา สถานศึกษาในทุกระดับประสบปัญหาขาดแคลนครูประจำทั้งระบบ เนื่องจากครูลาออก ทั้งจากโครงการเกษียณอายุก่อนราชการและเหตุผลอื่น ทำให้เกิดปัญหาขาดแคลนครูในทุกสถานศึกษา เป็นจำนวนไม่น้อยกว่า 500 อัตรา ทำให้เกิดผลกระทบต่อการพัฒนาการศึกษาในจังหวัดภูเก็ตโดยภาพรวม

สถานศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีโรงเรียนในสังกัด 4 แห่ง คือ โรงเรียน อบจ. บ้านตลาดเหนือ โรงเรียน อบจ.เมืองภูเก็ต โรงเรียน อบจ.บ้านไม้เรียบ และ โรงเรียน อบจ.บ้านนาบอน ซึ่งได้รับถ่ายโอนมาจากกระทรวงศึกษาธิการ

ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโรงเรียน อบจ.เมืองกุ๊ต

จำนวนนักเรียน ห้องเรียน และครู (ทุกคนที่สอน)

ระดับอนุบาล

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอนอนุบาล 1-3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
อนุบาล 1	48	42	90	3	-	3	-	1	-	3	-	-	35	9
อนุบาล 2	57	64	121	3	-	3	-	1	-	3	-	-	40	11
อนุบาล 3	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	105	106	211	6	-	6	-	2	-	6	-	-	38	10

ช่วงชั้นที่ 1

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ป.1 – ป.3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ประถมศึกษาปีที่ 1	66	82	148	4	2	5	-	-	-	7	-	-	40	15
ประถมศึกษาปีที่ 2	83	73	156	4	1	6	-	-	-	7	-	-	48	26
ประถมศึกษาปีที่ 3	87	76	163	4	1	6	-	-	-	6	1	-	37	11
รวม	236	231	467	12	4	17	-	-	-	20	1	-	42	17

ช่วงชั้นที่ 2

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอนอนุบาล ป.4- ป.6				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ประถมศึกษาปีที่ 4	70	74	144	4	1	5	1	-	-	6	-	-	38	13
ประถมศึกษาปีที่ 5	85	94	179	4	1	4	-	2	-	4	1	-	34	10
ประถมศึกษาปีที่ 6	73	71	144	4	-	3	2	4	-	2	1	-	36	10
รวม	228	239	467	12	2	12	3	6	-	12	2	-	36	11

ช่วงชั้นที่ 3

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ม.1 – ม.3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
มัธยมศึกษาปีที่ 1	133	134	267	7	2	10	1	3	-	11	1	-	35	8
มัธยมศึกษาปีที่ 2	131	106	237	6	6	5	1	-	-	10	1	-	37	10
มัธยมศึกษาปีที่ 3	94	105	199	5	5	3	-	1	-	8	-	-	27	4
รวม	358	345	703	18	13	18	2	4	-	29	2	-	33	7

ช่วงชั้นที่ 4

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ม.4 – ม.6				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า	ปริญญา	ปริญญา	ปริญญา		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ป.ตรี	ตรี	โท	เอก		
มัธยมศึกษาปีที่ 4	12	21	33	1	2	3	1	-	-	5	-	-	39	17
มัธยมศึกษาปีที่ 5	7	15	22	1	2	1	1	-	-	3	-	-	45	23
มัธยมศึกษาปีที่ 6	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	19	36	55	2	4	4	2	-	-	8	-	-	42	20

รวมทั้งโรงเรียน

ระดับอนุบาล-ช่วงชั้นที่ 4

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ป.1- ป.3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า	ปริญญา	ปริญญา	ปริญญา		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ป.ตรี	ตรี	โท	เอก		
ระดับอนุบาล	105	106	211	6	6	-	2	-	-	6	-	-		
ช่วงชั้นที่ 1	236	231	467	12	4	17	-	-	-	20	1	-		
ช่วงชั้นที่ 2	228	239	467	12	2	12	3	6	-	12	2	-		
ช่วงชั้นที่ 3	358	345	703	18	13	18	2	4	-	29	2	-		
ช่วงชั้นที่ 4	19	36	55	2	4	4	2	-	-	8	-	-		
รวม	946	957	1903	50	29	51	9	10	-	75	5	-		

ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน โรงเรียน อบจ.บ้านตลาดเหนือ (วันครู 2502)

จำนวนนักเรียน ห้องเรียน และครู (ทุกคนที่สอน)

ระดับอนุบาล

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอนอนุบาล 1-3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
อนุบาล 1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
อนุบาล 2	52	42	94	4	-	2	1	2	-	2	-	-	32	11
อนุบาล 3	36	25	61	3	-	2	-	2	-	2	-	-	30	2
รวม	88	67	155	7	-	4	1	4	-	4	-	-	31	7

ช่วงชั้นที่ 1

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ป.1 – ป.3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ประถมศึกษาปีที่ 1	41	39	80	2	-	2	-	1	-	2	-	-	55	31
ประถมศึกษาปีที่ 2	30	43	73	2	-	2	-	1	-	2	-	-	45	23
ประถมศึกษาปีที่ 3	42	39	81	3	-	4	-	-	1	3	-	-	43	20
รวม	113	121	234	7	-	8	-	2	1	7	-	-	48	25

ช่วงชั้นที่ 2

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอนอนุบาล 1-3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ประถมศึกษาปีที่ 4	23	32	55	2	-	2	-	1	-	2	-	-	43	21
ประถมศึกษาปีที่ 5	50	52	102	3	1	3	-	1	-	4	-	-	40	15
ประถมศึกษาปีที่ 6	48	54	102	3	-	3	1	1	-	2	1	-	37	13
รวม	121	138	259	8	1	8	1	3	-	8	1	-	40	10

ช่วงชั้นที่ 3

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ม.1 – ม.3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
มัธยมศึกษาปีที่ 1	78	79	157	4	2	1	1	1	-	3	-	-	42	18
มัธยมศึกษาปีที่ 2	94	47	141	3	1	4	-	-	-	5	-	-	32	7
มัธยมศึกษาปีที่ 3	62	60	122	3	2	2	1	1	-	4	-	-	34	12
รวม	234	186	420	10	5	7	2	2	-	12	-	-	36	12

ช่วงชั้นที่ 4

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ม.4 – ม.6				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
มัธยมศึกษาปีที่ 4	5	18	23	1	-	-	2	2	-	-	-	-	28	3
มัธยมศึกษาปีที่ 5	5	13	18	1	-	3	-	-	-	3	-	-	38	14
มัธยมศึกษาปีที่ 6	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	10	31	41	2	-	3	2	2	-	3	-	-	33	9

รวมทั้งโรงเรียน

ระดับอนุบาล- ช่วงชั้นปีที่ 4

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน อ.1 – ม.6				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ระดับอนุบาล	88	67	155	7	-	4	1	4	-	4	-	-		
ช่วงชั้นที่ 1	113	121	234	7	-	8	-	2	1	7	-	-		
ช่วงชั้นที่ 2	121	138	259	8	1	8	1	3	-	8	1	-		
ช่วงชั้นที่ 3	234	186	420	10	5	7	2	1	-	12	-	-		
ช่วงชั้นที่ 4	10	31	41	2	-	3	2	2	-	3	-	-		
รวม	566	543	1109	34	6	30	6	12	1	34	1	-		

ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโรงเรียน อบจ.บ้านนาบอน

จำนวนนักเรียน ห้องเรียน และครู (ทุกคนที่สอน)

ระดับอนุบาล

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอนอนุบาล 1-3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
อนุบาล 1	37	32	69	2	-	-	-	2	-	-	-	-	27	4
อนุบาล 2	40	29	69	2	-	-	-	2	-	-	-	-	29	6
อนุบาล 3	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	77	61	138	4	-	-	-	4	-	-	-	-	-	-

ช่วงชั้นที่ 1

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ป.1 – ป.3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ประถมศึกษาปีที่ 1	39	25	64	2	-	1	1	2	-	1	-	-	29	13
ประถมศึกษาปีที่ 2	29	21	50	2	-	-	1	2	-	-	-	-	50	30
ประถมศึกษาปีที่ 3	20	17	37	1	-	2	1	2	-	2	-	-	36	10
รวม	88	63	151	5	-	3	3	6	-	3	-	-	-	-

ช่วงชั้นที่ 2

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ป.4 – ป.6				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ประถมศึกษาปีที่ 4	24	18	42	1	-	1	1	1	-	1	-	-	29	5
ประถมศึกษาปีที่ 5	27	27	54	2	1	-	-	2	-	1	-	-	40	15
ประถมศึกษาปีที่ 6	20	25	45	2	1	1	-	3	1	1	-	-	45	25
รวม	71	70	141	5	2	2	1	6	1	3	-	-	-	-

รวมทั้งโรงเรียน

ระดับอนุบาล – ช่วงชั้นที่ 2

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ป.1 – ป.3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ระดับอนุบาล	77	61	138	4	-	-	-	4	-	-	-	-		
ช่วงชั้นที่ 1	88	63	151	5	-	3	3	3	-	3	-	-		
ช่วงชั้นที่ 2	71	70	141	5	2	-	2	6	1	1	-	-		
รวม	236	194	430	14	2	3	5	13	1	4	-	-		

ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน โรงเรียน อบจ.บ้านไม้เรียบ (ตันติโกวิทบำรุง)

จำนวนนักเรียน ห้องเรียน และครู (ทุกคนที่สอน)

ระดับอนุบาล

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอนอนุบาล 1-3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
อนุบาล 1	24	26	50	2	-	1	-	1	-	1	-	-	25	4
อนุบาล 2	11	13	24	1	-	1	-	-	-	1	-	-	25	4
อนุบาล 3	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	35	39	74	3	-	2	-	1	-	2	-	-	-	-

ช่วงชั้นที่ 1

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ป.1 – ป.3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ประถมศึกษาปีที่ 1	20	30	50	2	-	2	-	-	-	2	-	-	40	17
ประถมศึกษาปีที่ 2	13	20	33	2	-	1	-	1	-	1	-	-	26	5
ประถมศึกษาปีที่ 3	14	20	34	2	-	2	-	-	1	1	-	-	54	29
รวม	47	70	117	6	-	5	-	1	1	4	-	-	-	-

ช่วงชั้นที่ 2

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ป.4 – ป.6				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ประถมศึกษาปีที่ 4	6	11	17	1	-	1	-	-	-	1	-	-	25	4
ประถมศึกษาปีที่ 5	12	12	24	1	-	1	-	-	-	1	-	-	58	30
ประถมศึกษาปีที่ 6	9	15	24	1	1	-	1	-	-	1	-	-	41	16
รวม	27	38	65	3	1	2	1	-	-	3	-	-	-	-

รวมทั้งโรงเรียน

ระดับอนุบาล – ช่วงชั้นที่ 2

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ม.4 – ม.6				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ระดับอนุบาล	35	39	74	3	-	2	-	1	-	2	-	-		
ช่วงชั้นที่ 1	47	70	117	6	-	5	-	1	1	4	-	-		
ช่วงชั้นที่ 2	27	38	65	3	1	-	1	-	-	1	-	-		
รวม	109	147	256	12	1	7	1	2	1	7	-	-		

การสาธารณสุข

มีการให้บริการด้านสาธารณสุขประเภทบริการทั่วไป โดยมีสถานบริการด้านสาธารณสุขของรัฐ คือ โรงพยาบาลทั่วไป ขนาด 503 เตียง 1 แห่ง (โรงพยาบาลวชิระภูเก็ต) โรงพยาบาลชุมชน ขนาด 60 เตียง 2 แห่ง (โรงพยาบาลถลาง และโรงพยาบาลป่าตอง) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าสัดส่วนของจำนวนเตียงกับจำนวนประชากรมีอัตราค่อนข้างสูง คือ 1 : 503 นอกจากนี้เป็นสถานอนามัย จำนวน 21 แห่ง ศูนย์บริการ เทศบาล จำนวน 3 แห่ง สถานบริการเอกชน จำนวน 3 แห่ง

จำนวนสถานพยาบาลในจังหวัดภูเก็ต

สถานพยาบาล	อ.เมือง	อ.ถลาง	อ.กะทู้	รวม
โรงพยาบาลทั่วไป (แห่ง/เตียง)	1/503	0	0	1/503
โรงพยาบาลชุมชน	0	1/60	1/60	2/120
สถานอนามัย (PCU)	9	10	2	21
คลินิกเวชกรรม	59	60	12	77
คลินิกกายเวชกรรมเฉพาะทาง	32	0	3	35
คลินิกกายภาพบำบัด	3	0	0	3
คลินิกเทคนิคการแพทย์	4	0	0	4
คลินิกทันตกรรม	40	2	10	52
คลินิกทันตกรรมชั้น 2	1	0	0	1
คลินิกการแพทย์แผนไทย	4	2	0	6
คลินิกการพยาบาลผดุงครรภ์	1	0	0	1
ร้านขายยาแผนปัจจุบัน	95	20	50	165
ร้านขายยาแผนโบราณ	9	3	0	12
สหคลินิก	1	1	0	2

บุคลากรด้านสาธารณสุข

จังหวัดภูเก็ตมีอัตราบุคลากรทางด้านสาธารณสุข รวมทั้งสิ้น 1,589 คน แยกเป็น

แพทย์	จำนวน 286 คน
ทันตแพทย์	จำนวน 57 คน
เภสัชกร	จำนวน 63 คน
พยาบาล	จำนวน 771 คน
ผู้ช่วยพยาบาล	จำนวน 247 คน
เจ้าหน้าที่สาธารณสุขและอื่น ๆ อีก	จำนวน 165 คน

บุคลากรทางด้านสาธารณสุขของจังหวัดภูเก็ต ต้องรับผิดชอบประชาชนค่อนข้างสูง โดยที่แพทย์ 1 คน ต้องรับผิดชอบดูแลประชากร 1,022 คน ทันตแพทย์ 1 คน ดูแลประชากร 5,127 คน เภสัชกร 1 คน ดูแลประชากร 4,639 คน ซึ่งเป็นอัตราที่ค่อนข้างสูงเมื่อเปรียบเทียบกับอัตราประชากรในพื้นที่ และพยาบาลวิชาชีพ 1 คน ดูแลประชากร 509 คน ซึ่งจะเห็นว่ากลุ่มทันตแพทย์ จะต้องรับผิดชอบประชาชนในจังหวัดสูงสุด จากรายงานของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ตพบว่าเมื่อเทียบสัดส่วนแพทย์กับประชากรแล้วยังขาดแพทย์จำนวน 74 คน ทันตแพทย์ 57 คน เภสัชกร 51 คน และพยาบาล 535 คน

ตารางแสดงจำนวนโรงพยาบาลและบุคลากรด้านสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ต

ลำดับ	โรงพยาบาลรัฐ	ปี พ.ศ.2550						
		เตียง	จำนวนบุคลากรด้านสาธารณสุข (คน)					
			แพทย์	ทันตแพทย์	พยาบาล	เภสัชกร	เจ้าหน้าที่สาธารณสุข	อื่นๆ
1	รพ.วชิระภูเก็ต	503	65	14	412	20	59	28
2	รพ.ป่าตอง	60	13	5	66	10	22	4
3	รพ.ถลาง	60	12	4	84	5	14	6
	รวม	623	90	23	562	35	95	38

ที่มา : สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ต

อัตราส่วนเจ้าหน้าที่สาธารณสุข : ประชากร ปี 2547 – 2550

อัตราบุคลากรทางการแพทย์	จังหวัดภูเก็ต				ภาคใต้	ประเทศ
	ปี 2547	ปี 2548	ปี 2549	ปี 2550		
แพทย์1:ประชากร	1,088	1,055	1,260	944	1,256	4,454
ทันตแพทย์1:ประชากร	4,780	5,410	5,964	7,148	9,060	8,348
เภสัช1:ประชากร	5,172	4,723	4,428	4,467	4,687	8,798
พยาบาล1:ประชากร	391	411	408	526	973	905

แพทย์ขาด = 74 คน , ทันตแพทย์ขาด = 57 คน , เภสัชกรขาด = 51 คน , พยาบาลขาด = 535 คน

ปัญหาดังกล่าวข้างต้น แม้องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีโครงการสร้างโรงพยาบาลขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตแล้วก็ตาม แต่การดำเนินการต้องอยู่ภายใต้ข้อจำกัดของงบประมาณ ดังนั้น องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตเห็นว่าควรรียดหลักปฏิรูประบบบริการสาธารณสุข (Health Care Reform Project) เพื่อแก้ปัญหาผู้ป่วยครองเตียงนานจนบานปลายไปสู่ปัญหาเตียงเต็มแบบไม่รู้จบ ด้วยการสนับสนุนส่งเสริมให้สถานบริการสาธารณสุขใกล้บ้านหรือศูนย์สุขภาพชุมชน (Primary care unit – PCU) ให้ทำหน้าที่เป็นผู้จัดบริการรองรับดูแลในการจัดเตียงไว้ที่บ้าน โดยเจ้าหน้าที่ของศูนย์ฯ เป็นผู้ให้คำแนะนำทางวิชาการด้านการดูแลผู้ป่วยแบบประคับประคอง (Palliative Care) เพื่อให้คนไข้มีคุณภาพชีวิตที่ดีที่บ้าน สงวนเตียงในโรงพยาบาลใหญ่ไว้สำหรับผู้ป่วยที่จำเป็นต้องรับไว้จริง ๆ นอกจากนี้ยังจัดทำโครงการ Phuket care โดยชุดบริการในระดับปฐมภูมิ (Primary care) ที่ประกอบด้วยรถบริการสาธารณสุขเคลื่อนที่ แพทย์และพยาบาลเพื่อออกไปดูแลผู้ป่วยในท้องถิ่นชุมชนเพื่อให้ประชาชนในชุมชนมีโอกาสรับบริการทางการแพทย์มากขึ้น โดยไม่ต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปรับบริการภายนอกชุมชน และลดความแออัดในการให้บริการของโรงพยาบาลรัฐและโรงพยาบาลขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

ความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

จากข้อมูลคดีที่เกิดขึ้นในช่วงระหว่างเดือนมกราคม – ธันวาคม 2550 พบว่า มีการแจ้งความในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญจำนวน 73 คดี คดีชีวิต ร่างกาย และเพศ จำนวน 349 คดี คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ 809 คดี คดีที่น่าสยใจ 379 คดี และคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย 3,432 คดี

ตารางที่ 2.13 เปรียบเทียบสถิติคดีที่เกิดขึ้นในจังหวัดภูเก็ต

ประจำเดือน มกราคม – ธันวาคม 2549 เปรียบเทียบกับปี 2550

ประเภทความผิด	ม.ค.-ธ.ค.49	ม.ค.-ธ.ค.50	เพิ่ม/ลด
1. คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ			
- ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	36	42	+6
- ปล้นทรัพย์	15	10	-5
- ชิงทรัพย์	15	19	+4
- ลักพาเรียกค่าไถ่	-	-	-
- วางเพลิง	2	2	-
รวม	68	73	+5

ประเภทความผิด	ม.ค.-ธ.ค.49	ม.ค.-ธ.ค.50	เพิ่ม/ลด
2. คดีชีวิต ร่างกาย และเพศ			
- ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	36	42	+6
- ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา	8	13	+5
- ทำให้ตายโดยประมาท	7	1	-6
- พยายามฆ่า	49	65	+16
- ทำร้ายร่างกาย	225	199	-26
- ข่มขืนกระทำชำเรา	25	29	+4
รวม	350	349	-1
3. คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน			
- ลักทรัพย์	483	645	+162
- วิ่งราวทรัพย์	41	67	+26
- ริดเอาทรัพย์	-	-	-
- กรรโชก	5	3	-2
- ชิงทรัพย์	15	19	+4
- ปล้นทรัพย์	14	10	-4
- รับของโจร	8	7	-1
- ทำให้เสียทรัพย์	53	58	+5
รวม	619	809	+190
4. คดีที่น่าสนใจ			
- โจรกรรมรถจักรยานยนต์	84	119	+35
- โจรกรรมรถยนต์	15	23	+8
- โจรกรรมโคกระบือ	1	-	-1
- โจรกรรมเครื่องมือเกษตร	-	-	-
- ปล้นชิงรถยนต์โดยสาร	-	-	-
- ปล้นชิงรถยนต์แท็กซี่	-	-	-
- ข่มขืนและฆ่า	-	-	-
- ลักพาเรียกค่าไถ่	-	-	-
- นื้อโกง	161	86	-75
- ยักยอก	121	151	+30
รวม	382	379	-3

ประเภทความคิด	ม.ค.-ธ.ค.49	ม.ค.-ธ.ค.50	เพิ่ม/ลด
5. คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย			
- อาวุธปืน	141	207	+66
- การพนัน	983	1,129	+146
- ยาเสพติด	1122	1097	-25
- ปราบปรามการค้าประเวณี	765	961	+196
- มีและเผยแพร่วัตถุลามก	36	38	+2
รวม	3,047	3,432	+385

กีฬาและนันทนาการ

จังหวัดภูเก็ตมีสถานที่ทางกีฬากระจายอยู่ทั่วไปในพื้นที่ ได้แก่ ศูนย์กีฬาสะพานหิน สนามกีฬาสุระกุล สนามชัย เวทีมวยสะพานหิน สนามเทนนิส เขตการศึกษา 4 ลานกีฬาอเนกประสงค์ สนามกีฬากลางแจ้งระดับอำเภอ/ตำบล สวนสุขภาพ 3 แห่ง คือ ศูนย์กีฬาสะพานหิน สวนสาธารณะเขารัง และสวนหลวง ร.9 สนามกีฬาที่อยู่ตามสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ได้แก่ โรงเรียนเนเชียมมหาวิทยาลัยสถาบันราชภัฏภูเก็ต โรงเรียนอเนกประสงค์ โรงเรียนสตรีภูเก็ต โรงเรียนอเนกประสงค์โรงเรียนภูเก็ตวิทยาลัย โรงเรียนอเนกประสงค์ สนามฟุตบอล โรงเรียนเมืองกลาง สนามกอล์ฟเอกชน 4 สนาม

สำหรับศูนย์กีฬาอำเภอ มี 3 แห่ง ได้แก่ ศูนย์กีฬาอำเภอเมือง อำเภอถลาง และอำเภอกะทู้ ศูนย์กีฬาตำบล 18 ศูนย์

นอกจากนี้ยังมีองค์กรสมาคมชมรม มูลนิธิและกองทุนด้านกีฬาต่าง ๆ จำนวนมาก อาทิ สมาคมกีฬาจังหวัดภูเก็ต สมาคมกีฬายิงปืนจังหวัดภูเก็ต สมาคมบริดจ์จังหวัดภูเก็ต สมาคมกอล์ฟจังหวัดภูเก็ต ชมรมกีฬาธุรกิจโรงแรมและท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ชมรมผู้ตัดสินกีฬาจังหวัดภูเก็ต ชมรมผู้ตัดสินกีฬาฟุตบอลจังหวัดภูเก็ต ชมรมเดินวิ่งสวนหลวง มูลนิธิเพื่อการพัฒนากีฬาจังหวัดภูเก็ต มูลนิธิส่งเสริมกีฬาจังหวัดภูเก็ต กองทุนส่งเสริมการกีฬาจังหวัดภูเก็ต กองทุนกีฬาเยาวชนแห่งชาติ

8. สิ่งแวดล้อม ขยะและมลพิษ

จากการที่จังหวัดภูเก็ตมีนักท่องเที่ยวปีละกว่า 4,500,000 – 5,000,000 คน และการเพิ่มของประชากรแฝงจากแรงงานในภาคอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ทำให้จังหวัดภูเก็ตต้องเผชิญกับปัญหาการเพิ่มของปริมาณขยะ ในอัตราเฉลี่ยมากกว่า 7% ต่อปี จากวันละ 334 ตัน ในปี 2546 เพิ่มขึ้นมากกว่า 500 ตัน ในปี 2550 และยังมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องตามการเจริญเติบโตของเมือง และสามารถประเมินได้ว่าการผลิตขยะของประชากรตามทะเบียนราษฎร มีอัตราสูงถึง 1.23 กิโลกรัม/คน/วัน ปัจจุบันพบว่าแหล่งกำเนิดขยะขนาดใหญ่ ได้แก่ ตลาดสด โรงแรม ห้างสรรพสินค้า และสนามบิน

จากการวิเคราะห์ห้องค้ประกอบขยะ ณ ศูนย์การกำจัดขยะมูลฝอยรวมจังหวัดภูเก็ต พบว่า มีสัดส่วนของขยะอินทรีย์ประมาณ 60% และมีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งอาจจะเป็นมาจากการใช้ประโยชน์ของเศษอาหารจากสถานประกอบการเพื่อการเลี้ยงสัตว์มีแนวโน้มลดลง

จังหวัดภูเก็ต จัดตั้งศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยรวม ซึ่งก่อสร้างด้วยงบประมาณของกรมโยธาธิการ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541 เพื่อรวบรวมขยะทั้งจังหวัดมากำจัด โดยมีที่ตั้ง ณ พื้นที่ป่าชายเลนคลองเกาะผี หมู่ที่ 1 ตำบลวิชิต อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต เนื้อที่รวม 291 ไร่ 2 งาน 70 ตารางวา ประกอบด้วย

1) ระบบการเผาขยะในโรงเตาเผาขยะ ขนาด 250 ตัน/วัน อุณหภูมิในห้องเผาอยู่ระหว่าง 800 – 950 องศาเซลเซียส

2) ระบบการฝังกลบขยะอย่างถูกหลักสุขาภิบาล สำหรับฝังกลบขยะที่ไม่สามารถนำเข้าเตาเผาได้ ซึ่งขยะนี้บ่อฝังกลบขยะที่มีอยู่ 5 บ่อ ถูกใช้งานเต็มทุกบ่อ และมีการเพิ่มขึ้นฝังกลบขยะเพิ่มเป็นชั้นที่ 3 ทำให้ระบบฝังกลบด้อยประสิทธิภาพ ไม่ถูกหลักสุขาภิบาล เมื่อเกิดภาวะฝนตกหนักติดต่อกันนาน ทำให้เกิดน้ำชะขยะจากบ่อฝังกลบขยะไหลลงทะเล ทำให้ปลาที่เลี้ยงอยู่ในกระชังของราษฎรได้รับความเสียหาย

ตาราง : ปริมาณขยะมูลฝอยประจำปีงบประมาณ 2548 – 2550 ณ ศูนย์กำจัดขยะมูลฝอย เทศบาลนครภูเก็ต

ลำดับ	หน่วยงาน	ปริมาณขยะมูลฝอย					
		2548		2549		2550	
		ตัน/ปี	ตัน/ปี	ตัน/ปี	ตัน/ปี	ตัน/ปี	ตัน/ปี
1	เทศบาลนครภูเก็ต	38,363	105	39,693	109	-	114
2	เทศบาลเมืองป่าตอง	19,255	53	23,846	65	-	82
3	เทศบาลตำบลกระรน	8,237	23	10,631	29	-	36
4	เทศบาลตำบลกะทู้	6,931	19	7,513	21	-	25
5	เทศบาลตำบลเชิงทะเล	1,720	5	1,797	5	-	6
6	เทศบาลตำบลเทพกระษัตรี	1,905	5	2,020	6	-	6
7	เทศบาลตำบลวิชิต	11,612	32	12,970	36	-	43
8	เทศบาลตำบลรัชฎา	11,431	31	10,914	30	-	35
9	เทศบาลตำบลราไวย์	3,587	10	5,152	14	-	17
10	องค์การบริหารส่วนตำบลฉลอง	6,608	18	8,039	22	-	21
11	องค์การบริหารส่วนตำบลกมลา	2,301	6	2,711	7	-	7
12	องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะแก้ว	2,707	7	2,813	8	-	9

ลำดับ	หน่วยงาน	ปริมาณขยะมูลฝอย					
		2548		2549		2550	
		ตัน/ปี	ตัน/ปี	ตัน/ปี	ตัน/ปี	ตัน/ปี	ตัน/ปี
13	องค์การบริหารส่วนตำบลเชิงทะเล	3,348	9	6,377	17	-	29
14	องค์การบริหารส่วนตำบลสาธุ	1,424	4	1,467	4	-	5
15	องค์การบริหารส่วนตำบลเทพ กระษัตรี	1,378	4	1,766	5	-	6
16	องค์การบริหารส่วนตำบลศรีสุนทร	28,617	78	3,423	9	-	11

ที่มา : สถิติข้อมูลของสำนักงานเทศบาลนครภูเก็ต

การคาดการณ์ปริมาณขยะมูลฝอย

จากผลการศึกษาการคาดการณ์ปริมาณขยะมูลฝอยขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของจังหวัดภูเก็ต ของหน่วยงานต่าง ๆ ได้แก่ กรมควบคุมมลพิษ มุลินธิเพื่อการพัฒนาสิ่งแวดล้อม (DEE) และจังหวัดภูเก็ตพบว่า ในระยะเวลา 10 ปีข้างหน้า จังหวัดภูเก็ตจะมีปริมาณขยะมูลฝอยประมาณ 900 – 1,000 ตัน/วัน หากไม่มีการดำเนินการลดปริมาณขยะมูลฝอย ณ แหล่งกำเนิด โดยมีอัตราการเพิ่มขึ้นของขยะมูลฝอยปริมาณร้อยละ 7

ตาราง : การคาดการณ์ปริมาณขยะมูลฝอยภายใน 10 ปี ข้างหน้า

แนวคิด	2550	2551	2552	2553	2554	2555	2556	2557	2558	2559	2560
1. ปริมาณขยะจากการซัง น้ำหนัก ณ ศูนย์ฯ	495										
2. แนวคิดจากการศึกษา เสนอ สผ.	459	491	526	563	602	644	689	738	789	844	904
3. แนวคิดของจังหวัดภูเก็ต	495	530	567	606	649	694	743	795	851	910	974
4. แนวคิดของ คพ. (อัตรา การเพิ่มขยะคงที่ ร้อยละ 7/ปี เริ่มปี 47)	446	477	511	546	585	625	669	716	766	820	877

หมายเหตุ : อัตราการเพิ่มปริมาณขยะมูลฝอยเฉลี่ยร้อยละ 7 ต่อปี

องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ในฐานะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีพื้นที่ครอบคลุมทั้งจังหวัด เล็งเห็นว่าปัญหาขยะเป็นปัญหาของจังหวัดภูเก็ต ในภาพรวมไม่ใช่ปัญหาของท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่ง ในการแก้ปัญหาเรื่องขยะสมควรที่จะบูรณาการการแก้ไขปัญหาของท้องถิ่นทุกแห่งเข้าด้วยกัน จึงได้จัดทำโครงการก่อสร้างศูนย์ระบบกำจัดขยะครบวงจร เพื่อการผลิตพลังงานและปุ๋ยอินทรีย์ขึ้น เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นในการร่วมกันแก้ไขปัญหาดังกล่าว ตามนโยบายการบริหารจัดการมูลฝอย ของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยการจัดการมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลดังกล่าว จะให้ความสำคัญของการลดปริมาณการผลิตมูลฝอย (Source Reduction) แยกประเภทของมูลฝอย (Soeting) จากต้นทาง โดยอาศัยกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชน และกลไกตลาดของกระบวนการนำมูลฝอยกลับมาใช้ใหม่ (Recycling)

ดังนั้น เพื่อให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต สามารถจัดการมูลฝอยได้ตามความประสงค์ จึงจัดให้มีการศึกษาความเหมาะสมและออกแบบรายละเอียดระบบจัดการมูลฝอยรวมแบบครบวงจร ทั้งนี้ เพื่อให้สถานที่ดังกล่าวสามารถรองรับมูลฝอยจากท้องถิ่นต่างๆ ซึ่งครอบคลุมพื้นที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตทั้งหมด ได้แก่ เทศบาลนคร เทศบาลเมือง เทศบาลตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบลใกล้เคียงได้ไม่น้อยกว่า 20 ปี

9. การเมือง การปกครองและการบริหาร

จังหวัดภูเก็ต แบ่งการบริหารราชการส่วนภูมิภาค ออกเป็น 3 อำเภอ ประกอบด้วย อำเภอเมืองภูเก็ต อำเภอกะทู้ อำเภอถลาง มีตำบล 17 ตำบล และ 103 หมู่บ้าน การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนจังหวัด 1 แห่ง เทศบาล 9 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบลอีก 9 แห่ง

ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดภูเก็ต เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2550 มีประชาชนมาใช้สิทธิเลือกตั้งจำนวน 159,241 คน คิดเป็นร้อยละ 74.3 ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมด ซึ่งถือได้ว่ามีสัดส่วนค่อนข้างสูง ส่วนการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตเมื่อวันที่ 20 เมษายน 2551 มีผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจำนวน 108,897 คน คิดเป็นร้อยละ 53.89 และเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต จำนวน 108,540 คน คิดเป็นร้อยละ 54.08

ผลการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดภูเก็ต เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2550

รายละเอียด	จำนวน	ร้อยละ
1.ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง	214,329	100
2.ผู้มีมาใช้สิทธิเลือกตั้ง	159,241	74.30
3.บัตรเสีย	4,066	2.55
4.บัตรไม่ประสงค์ลงคะแนน	15,772	9.90

ผลการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เมื่อวันที่ 20 เมษายน 2551

ประเภท	ผู้มีสิทธิ	ผู้มีมาใช้สิทธิ	ร้อยละ
1.นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต	202,056	108,897	53.89
2.สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต	200,717	108,540	54.08
- อำเภอเมือง	122,846	62,366	50.77
- อำเภอถลาง	50,201	33,025	65.79
- อำเภอกะทู้	27,670	13,149	47.52

ตามมาตรา 39 พ.ร.บ.องค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2546 ได้กำหนดให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดควบคุมรับผิดชอบในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดตามกฎหมายและเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและลูกจ้างองค์การบริหารส่วนจังหวัดให้มีปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและลูกจ้างองค์การบริหารส่วนจังหวัดรองจากนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด และรับผิดชอบควบคุมดูแลราชการประจำขององค์การบริหารส่วนจังหวัดให้เป็นไปตามนโยบายและมีอำนาจหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายกำหนดหรือตามที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมอบหมาย

ข้อมูลแผนอัตรากำลัง ข้าราชการ ลูกจ้าง และพนักงานจ้าง ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

ลำดับ ที่	ส่วนราชการ	ข้าราชการ	ลูกจ้างประจำ	พนักงานจ้าง	รวม
1.	สำนักปลัดฯ	30	9	65	104
2.	กองกิจการสภา	12	-	-	12
3.	กองแผนฯ	17	-	4	21
4.	กองคลัง	28	-	4	32
5.	กองช่าง	40	44	50	134
6.	กองพัสดุและทรัพย์สิน	16	-	1	17
7.	กองการศึกษาฯ	27	-	182	209
8.	กองการท่องเที่ยวและการกีฬา	21	-	47	68
9.	กองสาธารณสุข	26	-	-	26
10.	หน่วยตรวจสอบภายใน	5	-	-	5
	รวม	222	53	353	628

ข้อมูลด้านงบประมาณการคลัง

รายได้จากภาษีอากรและค่าธรรมเนียมที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตได้รับ

สัดส่วนของเงินรายได้จากการจัดเก็บเองต่อรายได้ที่ได้จากส่วนกลาง						
แหล่งรายได้	จำนวนเงิน					
	ปี 2548	ร้อยละ	ปี 2549	ร้อยละ	ปี 2550	ร้อยละ
1.รายได้ที่ได้จากส่วนกลาง	342,932,421.27	73.47	513,047,010.80	74.90	559,254,361.18	77.63
2.รายได้จากการเก็บเอง	123,829,396.83	26.53	171,903,432.20	25.10	161,161,350.42	22.37
รวมรายได้ทั้งสิ้น	446,761,818.10	100	684,950,443.00	100	720,415,711.60	100
สัดส่วนรายได้จาก ส่วนกลาง : รายได้จากการ เก็บเอง	7:3		7:3		8:2	

ความสามารถในการหารายได้จากการจัดเก็บเอง						
แหล่งรายได้จากการจัดเก็บ เอง	จำนวนเงิน					
	ปี 2548	ร้อยละ	ปี 2549	ร้อยละ	ปี 2550	ร้อยละ
1. หมวดภาษีอากร	56,193,109.83	45.38	66,163,013.41	38.49	57,138,921.96	35.45
2. หมวดค่าธรรมเนียม ค่าปรับและ โบนัส	46,346,456.16	37.43	73,706,390.22	42.88	76,321,422.57	47.36
3. หมวดรายได้จากทรัพย์สิน	19,800,049.54	15.99	28,785,640.57	16.75	25,322,123.89	15.71
4. หมวดรายได้เบ็ดเตล็ด	1,486,081.30	1.20	3,123,848.00	1.82	2,348,782.00	1.46
5. หมวดรายได้จากทุน	3,700.00	0.003	124,540.00	0.07	30,100.00	0.02
รวม	123,829,396.83	100	171,903,432.20	100	161,161,350.42	100

อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

1. ตาม พรบ.องค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึงฉบับที่ 3 พ.ศ. 2546

มีอำนาจหน้าที่ดำเนินกิจการภายในเขต อบจ. ดังต่อไปนี้ (มาตรา 45)

(1) ตราข้อบัญญัติโดยไม่ขัดหรือแย้งต่อกฎหมาย

(2) จัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด และประสานการจัดทำแผนพัฒนา

จังหวัดตามระเบียบที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

(3) สนับสนุนสภาพตำบลและราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในการพัฒนาท้องถิ่น

(4) ประสานและให้ความร่วมมือในการปฏิบัติหน้าที่ของสภาพตำบลและราชการส่วน

ท้องถิ่นอื่น

(5) แบ่งสรรเงินซึ่งตามกฎหมายจะต้องแบ่งให้แก่สภาพตำบลและราชการส่วนท้องถิ่นอื่น

(6) อำนาจหน้าที่ของจังหวัดตาม พรบ.ระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. 2498 เฉพาะ

ภายในเขตสภาพตำบล

(7) คุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(7 ทวิ) บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น

(8) จัดทำกิจการใด ๆ อันเป็นอำนาจหน้าที่ของราชการส่วนท้องถิ่นอื่นที่อยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด และกิจการนั้นเป็นการสมควรให้ราชการส่วนท้องถิ่นอื่นร่วมกันดำเนินการหรือให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดทำ ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(9) จัดทำกิจการอื่นใดตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

บรรดาอำนาจหน้าที่ใดซึ่งเป็นของราชการส่วนกลาง หรือราชการส่วนภูมิภาคอาจมอบให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดปฏิบัติได้ ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

2. อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายกระทรวง(พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ.ศ. ๒๕๔๐

ให้กิจการดังต่อไปนี้เป็นกิจการที่ราชการส่วนท้องถิ่นอื่นสมควรให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดร่วมดำเนินการหรือให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดทำ

- (๑) จัดให้มีน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค และการเกษตร
- (๒) กำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล
- (๓) บำบัดน้ำเสีย
- (๔) บำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- (๕) วางผังเมือง
- (๖) จัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ซึ่งอย่างน้อยต้องเป็นทางหลวงชนบทตามกฎหมายว่าด้วยทางหลวง
- (๗) จัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำ
- (๘) จัดให้มีท่าเทียบเรือ ท่าข้าม ที่จอดรถ และตลาด
- (๙) ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
- (๑๐) รักษาความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน
- (๑๑) จัดการศึกษา ทำนุบำรุงศาสนา และบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น
- (๑๒) จัดให้มีและบำรุงสถานที่สำหรับการกีฬา สถานพักผ่อนหย่อนใจ สวนสาธารณะ และสวนสัตว์ ตลอดจนสถานที่ประชุมอบรมสำหรับราษฎร
- (๑๓) จัดให้มีการสังคมสงเคราะห์และการสาธารณสุขการ
- (๑๔) ป้องกันและบำบัดรักษาโรค
- (๑๕) จัดตั้งและการบำรุงสถานพยาบาล
- (๑๖) ส่งเสริมการท่องเที่ยว
- (๑๗) ส่งเสริมและแก้ไขปัญหาคาการประกอบอาชีพ
- (๑๘) กิจการที่ได้มีการกำหนดไว้ในแผนพัฒนาจังหวัดและแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด

3. อำนาจหน้าที่ตามพรบ.กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542

ตามมาตรา 17 ภายใต้บังคับมาตรา 16 ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัด มีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนใน ท้องถิ่น ดังนี้

1. การจัดทำแผนพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของตนเอง และประสานการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดตามระเบียบที่คณะรัฐมนตรีกำหนด
2. การสนับสนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในการพัฒนาท้องถิ่น
3. การประสานและให้ความร่วมมือในการปฏิบัติหน้าที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น
4. การแบ่งสรรเงินซึ่งตามกฎหมายจะต้องแบ่งให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
5. การคุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาป่าไม้ ที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
6. การจัดการศึกษา
7. การส่งเสริมประชาธิปไตย ความเสมอภาค และสิทธิเสรีภาพของประชาชน
8. การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของราษฎรในการพัฒนาท้องถิ่น
9. การส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสม
10. การจัดตั้งและดูแลระบบบำบัดน้ำเสียรวม
11. การกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลรวม
12. การจัดการสิ่งแวดล้อมและมลพิษต่าง ๆ
13. การจัดการและดูแลสถานีขนส่งทั้งทางบกและทางน้ำ
14. การส่งเสริมการท่องเที่ยว
15. การพาณิชย์ การส่งเสริมการลงทุน และการทำกิจการไม่ว่าจะดำเนินการเองหรือร่วมกับบุคคลอื่นหรือจากสหการ
16. การสร้างและบำรุงทางบกและทางน้ำที่เชื่อมต่อระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น
17. การจัดตั้งและการดูแลตลาดกลาง
18. การส่งเสริมการกีฬา จารีตประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น
19. การจัดให้มีโรงพยาบาลจังหวัด การรักษาพยาบาล การป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ
20. การจัดให้มีพิพิธภัณฑ์และหอจดหมายเหตุ
21. การขนส่งมวลชนและการวิศวกรรมจราจร
22. การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
23. การจัดให้มีระบบรักษาความสงบเรียบร้อยในจังหวัด

24. จัดทำกิจกรรมใดอันเป็นอำนาจและหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่อยู่ในเขตและกิจการนั้นเป็นการสมควรให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นร่วมกันดำเนินการหรือให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดทำ ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

25. สนับสนุนหรือช่วยเหลือส่วนราชการ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในการพัฒนาท้องถิ่น

26. การให้บริการแก่เอกชน ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น

27. การสังคมสงเคราะห์ และการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา และผู้ด้อยโอกาส

28. จัดทำกิจกรรมอื่นใดตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นกำหนด ให้เป็นอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

29. กิจการอื่นใดที่เป็นประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

4. อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ตามประกาศคณะกรรมการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เรื่อง กำหนดอำนาจ และหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

ข้อ 1 ลักษณะของการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการให้บริการสาธารณะในเขตจังหวัด

(1) ดำเนินงานในโครงการที่มีขนาดใหญ่ที่เกินศักยภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด

(2) เป็นการดำเนินงานที่ปรากฏถึงกิจกรรมที่เป็นภาพรวมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในจังหวัดที่มุ่งต่อประโยชน์ของท้องถิ่นหรือประชาชนเป็นส่วนรวมและไม่เข้าไปดำเนินงานที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดสามารถดำเนินการได้เอง

(3) เข้าไปดำเนินงานตามแผนงานหรือโครงการในลักษณะที่มีความคาบเกี่ยวต่อเนื่อง หรือมีผู้ที่ได้รับประโยชน์ในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากกว่า 1 แห่งขึ้นไป

ข้อ 2 ในการดำเนินการตามอำนาจและหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดตามข้อ 1 องค์การบริหารส่วนจังหวัดควรจะดำเนินการเพื่อให้เป็นไปในลักษณะดังนี้ คือ

(1) การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นของตนเองและประสานการจัดทำแผนจังหวัด โดยการสร้างและพัฒนาระบบการประสานแผนการพัฒนาท้องถิ่นในจังหวัดเพื่อนำไปสู่การใช้จ่ายงบประมาณในการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีความสมดุลและคุ้มค่าทางเศรษฐกิจ

(2) การก่อสร้างและบำรุงรักษาโครงการที่เป็นโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ หรือมีการเกี่ยวเนื่องกันหลายองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือในลักษณะที่เป็นเครือข่ายหลักในการเชื่อมโยงกับแผนงานโครงการที่ดำเนินการโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัด

(3) การจัดการศึกษา สาธารณสุข การสังคมสงเคราะห์ การพัฒนาคุณภาพชีวิตให้กับประชาชนในระดับจังหวัด และไม่เป็นการซ้ำซ้อนกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อขยายศักยภาพและมุ่งต่อผลสัมฤทธิ์ในการพัฒนาการศึกษา สาธารณสุข การสังคมสงเคราะห์ การพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัด

(4) การส่งเสริมจารีตประเพณี วัฒนธรรม การท่องเที่ยว การส่งเสริมการลงทุนและพาณิชย์กรรมของจังหวัด

(5) การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในระดับจังหวัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำหน้าที่เป็นองค์กรหลักในการกำจัดมูลฝอย สิ่งปฏิกูลรวม การดูแลระบบบำบัดน้ำเสียรวมให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัด

(6) ให้บริการด้านเทคนิควิชาการ เครื่องมือ เครื่องจักรกล บุคลากร แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในเขตจังหวัด

(7) ดำเนินการตามภารกิจที่ได้รับการถ่ายโอนภารกิจตามที่กำหนดไว้ในแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมถ่ายโอนที่องค์กรบริหารส่วนจังหวัด “มีหน้าที่ที่ต้องทำ”

ข้อ 3 การสนับสนุนงบประมาณให้แก่ราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค จะกระทำได้แต่เฉพาะกรณีที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ขององค์กรบริหารส่วนจังหวัดที่จะต้องดำเนินการเอง แต่ไม่สามารถดำเนินการเองได้ เนื่องจากเป็นงานปฏิบัติซึ่งจะต้องใช้เทคนิควิชาการสูง และหน่วยงานของรัฐนั้นมีความสามารถที่จะดำเนินการ ได้ดีกว่าและผลของการให้การสนับสนุนนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ขององค์กรบริหารส่วนจังหวัด

การสนับสนุนให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัด จะกระทำได้เป็นกรณีที่เร่งด่วนและจำเป็นหากไม่ดำเนินการจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อประชาชนการให้การสนับสนุนแก่ประชาคม องค์กรประชาชน ควรเป็นไปในลักษณะของการส่งเสริมความสามารถดำเนินการ โดยใช้ศักยภาพของตนเองในการบริหารจัดการในลักษณะของการร่วมคิดร่วมทำ ร่วมรับผลประโยชน์ โดยไม่ให้การสนับสนุนในลักษณะของการให้สิ่งของ หรือการเข้าไปดำเนินการแทน

5. ข้อสังเกตจากคำพิพากษาศาลปกครองขอนแก่น

ศาลปกครองขอนแก่นคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ 354/2546 คดีหมายเลขแดงที่ 22/2547 โดยสรุปสาระสำคัญของการกำหนดอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดดังกล่าวว่า

องค์การบริหารส่วนจังหวัดปฏิบัติหน้าที่ในภาพรวมของจังหวัดและภารกิจที่มีความคาบเกี่ยวระหว่างพื้นที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากกว่าหนึ่งแห่งขึ้นไป และประสานงานให้ความร่วมมือและสนับสนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก ตลอดทั้งดำเนินการในกิจการที่ครอบคลุมพื้นที่กว้าง เป็นกิจการที่ต้องการความเป็นเอกภาพ และเป็นเรื่องที่เกิดขีดความสามารถของหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็กจะกระทำไม่ได้

เมื่อมีการกำหนดอำนาจหน้าที่เช่นนี้แล้ว องค์การบริหารส่วนจังหวัดจะยังคงปฏิบัติหน้าที่ต่อไปตามเดิมดังที่เคยปฏิบัติมาโดยถือว่ายังคงสามารถทำหน้าที่ได้ทุกอย่างตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2542 กฎกระทรวง(พ.ศ. 2541) ออกตามความในพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 และมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว แต่การจัดทำบริการสาธารณะที่เป็นภารกิจซ้ำซ้อนในพื้นที่เดียวกันกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นจะต้องถูกจำกัดขอบเขตให้มีอำนาจหน้าที่ในการให้บริการสาธารณะตามที่กำหนดในประกาศดังกล่าวเท่านั้น